

เบญจบรรณ

บทที่ 9

อัครปิตา ยาโคบ

thirdmill

Biblical Education. For the World. For Free.

© 2012 โดย Third Millennium Ministries

สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามทำซ้ำส่วนหนึ่งส่วนใดของสิ่งพิมพ์นี้ในรูปแบบใด ๆ หรือโดยวิธีการใด ๆ ก็ตาม เพื่อผลกำไร (ยกเว้นเพื่อการอ้างอิงโดยสังเขป เพื่อการแสดงความคิดเห็น หรือเพื่องานด้านวิชาการ) โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากสำนักพิมพ์ Third Millennium Ministries, Inc., 316 Live Oaks Blvd., Casselberry, Florida 32707

ข้อพระคัมภีร์ทั้งหมดที่อ้างอิงคัดมาจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับมาตรฐานภาษาอังกฤษ (The Holy Bible, English Standard Version® (ESV®)) สงวนลิขสิทธิ์ © 2001 โดย ครอสส์เวย์ (Crossway) หน่วยงานพันธกิจด้านการพิมพ์เผยแพร่ของ “สำนักพิมพ์ข่าวประเสริฐ” (Good News Publishers) ใช้โดยได้รับอนุญาตแล้ว สงวนลิขสิทธิ์ทุกประการ

ข้อมูลเกี่ยวกับ THIRD MILLENNIUM MINISTRIES

Third Millennium Ministries (ผู้รับใช้แห่งสหัสวรรษที่สาม) เป็นพันธกิจประกาศข่าวประเสริฐของคริสเตียนโดยไม่หวังผลกำไร เพื่อ:

ในการศึกษาด้านพระคัมภีร์แก่ผู้ต้องการศึกษาทั่วโลก โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย

เป้าหมายของเราคือการให้การศึกษาด้านคริสต์ศาสนาโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายให้แก่ศิษยาภิบาลและผู้นำคริสเตียนมากมายทั่วโลก ที่ยังขาดการฝึกฝนอย่างเพียงพอสำหรับการรับใช้ เราจะบรรลุเป้าหมายดังกล่าวนี้โดยการผลิตและเผยแพร่หลักสูตรศาสนศาสตร์รูปแบบใหม่ ระบบมัลติมีเดียไปทั่วโลก โดยใช้ภาษาอังกฤษ อาหรับ จีนกลาง รัสเซีย และสเปน นอกจากนี้ หลักสูตรของเรายังถูกแปลไปอีกกว่า 12 ภาษา โดยผ่านองค์กรคูมิตร หลักสูตรนี้ประกอบด้วยสื่อวีดิทัศน์ที่เน้นภาพ เอกสารคำสอน และข้อมูลต่าง ๆ ทางอินเทอร์เน็ต และถูกออกแบบมาเพื่อให้ใช้โดยโรงเรียน กลุ่มหรือบุคคล ทั้งในระบบออนไลน์และในกลุ่มผู้ร่วมศึกษา

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา เราได้พัฒนาวิธีการที่จะใช้เงินทุนอย่างคุ้มค่าในการผลิตบทเรียนมัลติมีเดียที่ได้รับรางวัล ซึ่งมีเนื้อหาและคุณภาพที่ดีที่สุด เราใช้นักเขียนและบรรณาธิการที่เป็นนักการศึกษาที่ผ่านการฝึกอบรมด้าน ศาสนศาสตร์อย่างดี และใช้นักแปลที่เป็นเจ้าของภาษาเป้าหมายผู้มีความเข้าใจด้านศาสนศาสตร์ บทเรียนของเรานำเสนอแนวคิดอันลึกซึ้งของศาสตราจารย์จากวิทยาลัยพระคริสตธรรม และจากศิษยาภิบาลจากทุกมุมโลก ยิ่งกว่านั้น เรายังใช้นักออกแบบกราฟิก นักวาดภาพประกอบ และผู้ผลิตที่ยึดมั่นในมาตรฐานสูงสุดของการผลิต และใช้อุปกรณ์และเทคนิคต่าง ๆ ที่ทันสมัย

เพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายของการเผยแพร่ Third Millennium ได้สร้างพันธมิตรเชิงยุทธศาสตร์กับคริสตจักร วิทยาลัยพระคริสตธรรม โรงเรียนสอนพระคัมภีร์ มิชชันนารี สถาบันวิทยคริสเตียน ผู้ให้บริการโทรทัศน์ผ่านดาวเทียม และองค์กรอื่น ๆ. สัมพันธภาพดังกล่าวได้นำไปสู่การเผยแพร่บทเรียนทางวีดิโอจำนวนนับไม่ถ้วน สู่มุขนำ ศิษยาภิบาล และนักเรียนพระคัมภีร์ในท้องถิ่น. และเว็บไซต์ของเราก็เป็นช่องทางเผยแพร่และจัดหาสื่อประกอบบทเรียนเพิ่มเติม รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการเริ่มต้นชุมชนแห่งการเรียนรู้ของตนเอง.

Third Millennium Ministries ถือว่าเป็นบริษัทประเภท 501(c) (3) ตามข้อบังคับของกรมสรรพากรแห่งสหรัฐอเมริกา เราพึ่งพาเงินบริจาคที่สามารถลดหย่อนภาษีได้ที่คริสตจักร มูลนิธิ ธุรกิจ และบุคคลต่าง ๆ ถวายให้ด้วยความอาารี หากต้องการข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับพันธกิจของเรา และศึกษาว่าจะมีส่วนร่วมกับพันธกิจนั้นได้อย่างไร โปรดเยี่ยมชมเว็บไซต์ของเรา www.thirdmill.org.

สารบัญ

บทนำ	1
โครงสร้างและเนื้อหา	1
จุดเริ่มต้นของการจับเกี่ยวกัน (ปฐมกาล 25:19-34).....	4
จุดสิ้นสุดของการจับเกี่ยวกัน (ปฐมกาล 35:16-37:1)	5
อิสอัคและชาวฟีลิสเตีย (ปฐมกาล 26:1-33)	6
ยาโคบและชาวคานาอัน (ปฐมกาล 33:18-35:15)	7
การแยกจากกันอย่างปฏิบัติ (ปฐมกาล 26:34-28:22).....	7
การแยกจากกันอย่างสันติ (ปฐมกาล 32:1-33:17).....	8
ช่วงเวลาที่ใช้กับลาบัน (ปฐมกาล 29:1-31:55)	8
ประเด็นเน้นหลัก.....	9
พระคุณของพระเจ้าถึงอิสราเอล.....	10
ความหมายดั้งเดิม.....	10
การประยุกต์ในยุคปัจจุบัน.....	12
ความภักดีของอิสราเอลต่อพระเจ้า.....	13
ความหมายดั้งเดิม.....	13
การประยุกต์ในยุคปัจจุบัน.....	15
พระพรของพระเจ้าถึงอิสราเอล	16
ความหมายดั้งเดิม.....	17
การประยุกต์ในยุคปัจจุบัน.....	17
พระพรของพระเจ้าผ่านอิสราเอล	18
ความหมายดั้งเดิม.....	18
การประยุกต์ในยุคปัจจุบัน.....	20
สรุป.....	21
วิทยากร.....	22
อภิธานศัพท์.....	23

หมายเหตุ: เพื่อไม่ให้เกิดความสับสนกับคำว่า “พันธสัญญา” (Covenant) ผู้แปลจึงใช้คำว่า “พระคัมภีร์เดิม” สำหรับ Old Testament และ “พระคัมภีร์ใหม่” สำหรับ New Testament

เบญจบรรณ

บทที่ 9: อัครปีตา ยาโคบ

บทนำ

คุณเคยรู้จักคนที่คนในข้อ ๑ ในกระดูก จนดูเหมือนหมดหวังจะแก้ไขหรือไม่? พวกเขาอาจได้รับผลประโยชน์จากการหลอกลวงและความอสังคัยอย่างน้อยก็ในช่วงสั้น ๆ ซึ่งมักทำให้พวกเขาแย่ลงไปอีก แต่เป็นที่น่ายินดีว่า เมื่อพระเจ้าต้องการใช้คนเหล่านั้นในวิธีพิเศษ พวกเขาที่ไม่ได้อยู่ไกลเกินเอื้อมของพระองค์ พระเจ้าจะนำความยากลำบากเข้ามาในชีวิตของพวกเขา เพื่อให้พวกเขาถ่อมใจลง และเพื่อหล่อหลอมให้เป็นคนพร้อมที่จะรับใช้พระองค์ และบ่อยครั้ง คนที่พระเจ้าเอื้อมพระหัตถ์มาสัมผัสในลักษณะนี้ จบลงด้วยการเป็นแบบอย่างของความถ่อมใจ และความเชื่อสำหรับผู้อื่น

บทเรียนนี้จะเน้นความสนใจในส่วนของ *เบญจบรรณ* ที่เน้นชีวิตของชายคดโกงที่สุดคนหนึ่งในพระคัมภีร์ ซึ่งก็คือ “อัครปีตา ยาโคบ” แต่เราจะเห็นว่าปฐมกาล จาก 25:19–37:1 ไม่เพียงเปิดเผยว่ายาโคบคดโกงเพียงใด แต่ยังเผยให้เห็นว่าพระเจ้าทำอย่างไรให้ยาโคบถ่อมใจลง และสร้างท่านให้เป็นหนึ่งในอัครปีตาที่ได้รับความชื่นชมสูงสุดคนหนึ่งของอิสราเอล

จากบทเรียนอื่น ๆ เราได้เห็นแล้วว่า หนังสือปฐมกาลแบ่งออกเป็นสามส่วนหลัก ส่วนแรก กล่าวถึงประวัติศาสตร์ยุคเริ่มแรก ใน 1:1–11:9 ในส่วนนี้ โมเสสอธิบายว่า การที่พระเจ้าเรียกอิสราเอลให้ไปยังแผ่นดินพระสัญญา นั้น มีรากฐานอยู่ในสิ่งที่เกิดขึ้นในระยะแรกสุดของประวัติศาสตร์โลกอย่างไร ส่วนที่สอง ครอบคลุมประวัติศาสตร์ของอัครปีตายุคแรก ใน 11:10–37:1 ในส่วนนี้ โมเสสให้ความกระจ่างว่า การเดินทางไปสู่แผ่นดินพระสัญญานั้น จะต้องมองโดยพิจารณาชีวิตของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบอย่างไร ส่วนที่สาม เป็นประวัติศาสตร์ช่วงหลังของอัครปีตา ใน 37:2–50:26 ในข้อเหล่านี้ โมเสสเล่าเรื่องราวของโยเซฟ และบรรดาพี่ชายของเขา เพื่อกล่าวถึงประเด็นต่าง ๆ ที่ผูกขึ้นมาท่ามกลางเผ่าต่าง ๆ ของอิสราเอล เมื่อพวกเขาเดินทางไปสู่แผ่นดินพระสัญญา

บันทึกเรื่อง “อัครปีตา ยาโคบ” เป็นส่วนหนึ่งของช่วงที่สอง หรือประวัติศาสตร์ของอัครปีตายุคแรก โดยเกี่ยวข้องกับอัครปีตาสามคนที่เป็นที่รู้จักกันดีของอิสราเอล คือ อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ เหตุการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตของอิสอัคถูกร้อยเรียงเข้าเป็นส่วนหนึ่งของทั้งบันทึกเกี่ยวกับอับราฮัมใน 11:10–25:18 และบันทึกเกี่ยวกับยาโคบใน 25:19–37:1 ในบทเรียนนี้เราจึงจะเน้นที่ครึ่งหลังของส่วนนี้ นั่นคือชีวิตของยาโคบ

บทเรียนของเราเรื่อง “อัครปีตา ยาโคบ” จะแบ่งออกเป็นสองส่วนหลัก หนึ่ง เราจะตรวจสอบโครงสร้าง และเนื้อหาของปฐมกาลส่วนนี้ จากนั้น เราจะดูที่ประเด็นหลักที่โมเสสเน้นสำหรับผู้รับสารดั้งเดิมของท่าน และเราจะดูว่าประเด็นเน้นหลักเหล่านี้ประยุกต์เข้ากับคริสเตียนในปัจจุบันอย่างไร ให้เราเริ่มด้วยการศึกษาโครงสร้าง และเนื้อหาของเรื่องราวเกี่ยวกับยาโคบ

โครงสร้างและเนื้อหา

นักศึกษาพระคัมภีร์ส่วนใหญ่ ค้นพบกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตของยาโคบ แต่ในบทเรียนของเราตอนนี้ เราต้องการดูว่าโมเสสเรียบเรียงบันทึกเหตุการณ์เหล่านี้ในหนังสือปฐมกาลอย่างไร เราต้องระลึกเสมอว่า เมื่อเราอ่านพระคัมภีร์ เราต้องถามว่า พระคัมภีร์กล่าวอะไร และ พระคัมภีร์กล่าวสิ่งนั้นอย่างไร กล่าวอีกนัยหนึ่ง เนื้อหา และโครงสร้างของทุกข้อความทำงานร่วมกันอย่างไร? การเข้าใจ

เบญจบรรณ บทที่ 9: อัครบิดร ยาโคบ

ความสับสนนั้น จะช่วยให้เราสามารถระบุจุดประสงค์ของผู้เขียนพระคัมภีร์ที่มีต่อผู้รับสารดั้งเดิมได้ อีกทั้งยังช่วยให้เรารู้ว่าควรประยุกต์ข้อความในพระคัมภีร์ให้เข้ากับโลกยุคปัจจุบันของเราอย่างไรได้อีกด้วย

มีหลายวิธี ที่จะแสดงเค้าโครงของข้อความจากพระคัมภีร์ที่ยาว และซับซ้อน อย่างปฐมกาล 25:19–37:1 แต่เพื่อจุดประสงค์ของเรา เราจะระบุเจ็ดหมวดหลักของบันทึกเกี่ยวกับชีวิตของยาโคบ

- หมวดแรก คือ สิ่งที่เราอาจเรียกว่า จุดเริ่มต้นของการจับคู่เดียวกัน ในปฐมกาล 25:19-34 โดยยกปัญหาร้ายแรงเรื่องการจับคู่เดียวกันระหว่างยาโคบ และเอซาวขึ้นมา ตามด้วยความขัดแย้งระหว่างชนชาติที่สืบเชื้อสายมาจากทั้งสองคน การจับคู่เดียวกันนี้ได้เพิ่มมากขึ้น และลดระดับความรุนแรงตลอดเรื่องราวชีวิตของยาโคบ สัญญาณของตอนจบของหมวดแรก ก็คือการเปลี่ยนจุดสนใจจากยาโคบ และเอซาวไปสู่บิดาของทั้งสอง คือ อิสอัค ในฐานะที่เป็นตัวละครเอก
- หมวดที่สอง กล่าวถึงการเผชิญหน้ากันอย่างสันติระหว่างอิสอัค และพวกฟิลิสเตีย ใน 26:1-33 หมวดนี้จบลงด้วยการเปลี่ยนความสนใจกลับไปยังเอซาวและยาโคบ ในฐานะตัวละครหลัก
- หมวดที่สาม เกี่ยวข้องกับการแยกจากกันอย่างเป็นทางการเป็นปฏิปักษ์ของยาโคบ และเอซาว ใน 26:34–28:22 หมวดนี้จบลงด้วยการที่ยาโคบย้ายไปอยู่กับลาบันและญาติของเขาออกแผ่นดินพระสัญญา
- หมวดที่สี่ บรรยายช่วงเวลาที่ยาโคบอยู่กับลาบัน ใน 29:1–31:55 หมวดนี้จบลง เมื่อยาโคบเดินทางกลับมาสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญา
- หมวดที่ห้า รายงานถึงการที่ยาโคบ และเอซาวแยกจากกันอย่างสันติ หลังจากยาโคบได้เดินทางกลับสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญา ใน 32:1–33:17 หมวดนี้เปลี่ยนจุดเน้นจากเอซาว ไปยังการรับมือของยาโคบต่อฝ่ายตรงข้าม คือชาวคานาอัน
- หมวดที่หก เน้นที่การเผชิญหน้ากันระหว่างยาโคบ และชาวคานาอัน ใน 33:18–35:15 ตอนจบของหมวดนี้เปลี่ยนจุดสนใจไปที่เชื้อสายของยาโคบ
- สุดท้าย หมวดที่เจ็ดของชีวิตของยาโคบ บอกเราเกี่ยวกับการยุติการต่อสู้กันของสองพี่น้อง ใน 35:16–37:1

นักอรรถาธิบายหลายคนได้ตั้งข้อสังเกตว่า เค้าโครงพื้นฐานของชีวิตของยาโคบนี้ก่อร่างขึ้นเป็นโศกนาฏกรรมขนาดใหญ่

“โครงสร้างทางวรรณกรรม แบบที่เรื่องราวต่าง ๆ ทั้งก่อน และหลังเหตุการณ์สำคัญซึ่งเป็นศูนย์กลางนั้น ดำเนินคู่ขนานกัน หรือต่างสมดุลซึ่งกันและกัน”

เมื่อใดก็ตามที่คุณพูดถึงเค้าโครงของตอนหรือส่วนหนึ่งส่วนใดของพระคัมภีร์เดิม คุณต้องระลึกเสมอว่า โดยแทบไม่มีข้อยกเว้น ผู้เขียนพระคัมภีร์ไม่ได้เขียนเรื่องราว หรือบทกวี และอื่น ๆ โดยมีเค้าโครงอยู่ในใจ ในทำนองที่ว่า “ตอนนี้ฉันอยู่ตอนที่หนึ่ง” “ตอนนี้ฉันอยู่ตอนที่สอง” “ตอนนี้ฉันอยู่ตอนที่สาม” ตรงกันข้าม สิ่งที่เรากำลังพูดถึงก็คือ ต้องเป็นนักตีความที่กำลังมองข้อความที่ถูกเขียนขึ้นและพยายามค้นหารูปแบบที่สามารถระบุออกมาได้ ดังนั้น จึงหมายความว่า ทุกเค้าโครงก็ขึ้นอยู่กับการใช้หลักเกณฑ์ใดหลักเกณฑ์หนึ่งเพื่อวิเคราะห์โครงสร้างและความเชื่อมโยงอันสมเหตุสมผล และคุณก็จะได้มาซึ่งเค้าโครงที่แตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับว่าคุณใช้หลักเกณฑ์อะไร แน่แน่นอน หนึ่งในหลักเกณฑ์ที่คุณสามารถใช้ก็คือ

เบญจบรรณ บทที่ 9: อัครบิดร ยาโคบ

หลักเกณฑ์เรื่องความสมดุล หรือการสะท้อนกลับ หรือภาพสะท้อน หรือความคู่ขนาน ระหว่างส่วนต่าง ๆ ที่มาก่อนและส่วนต่าง ๆ ที่มาภายหลัง ... แต่เมื่อคุณพบความคู่ขนานที่มีรายละเอียดมากยิ่งขึ้น—เช่นระหว่างส่วนที่หนึ่งและส่วนสุดท้าย เหมือนในกรณีของยาโคบ—คุณก็มาถึงจุดที่ ถ้าคุณเห็นความคู่ขนานแบบนี้มากพอ คุณก็สามารถเรียกมันว่า “โวหารย้อนคำแบบเจตนา” ได้อย่างแท้จริง ในโวหารประเภทนี้ ผู้เขียนกำลังคิดในลักษณะเช่น “ฉันได้ทำสิ่งนี้แล้ว ฉันได้ทำสิ่งนี้แล้ว ฉันได้ทำสิ่งนี้ในตอนแรกแล้ว ตอนนี้นั้นกำลังจะทำสิ่งเหล่านี้ที่มีลักษณะสหสัมพันธ์แบบคร่าว ๆ ย้อนกลับไปถึงส่วนที่เกิดขึ้นก่อน” ... และเนื่องจากลักษณะสหสัมพันธ์เหล่านี้ที่ปรากฏออกมาในโครงสร้างประเภทนี้ คุณจึงมีโอกาที่จะเปรียบเทียบความเหมือนและหาความต่างระหว่างส่วนต่าง ๆ ที่สหสัมพันธ์กัน และนั่นคือสิ่งที่มีคุณค่าเมื่อเรากล่าวถึงเรื่องราวของยาโคบ ส่วนต้นของชีวิตของยาโคบสหสัมพันธ์กับส่วนท้ายของชีวิตของยาโคบ และเมื่อคุณเห็นภาวะสหสัมพันธ์เช่นนั้น—อันเกี่ยวข้องกับทั้งสิ่งที่แตกต่างและสิ่งที่เทียบเคียงกันได้—เมื่อคุณเห็นทั้งสองลักษณะพร้อมกัน และทั้งสองลักษณะนี้ก็ปรากฏออกมาระหว่างหลาย ๆ ส่วนเหล่านี้ คุณก็จะมีโอกาสที่จะเห็นว่าโมเสสในฐานะผู้เขียนกำลังเน้นเรื่องอะไรในทั้งสองตอนนั้น การเปรียบเทียบความเหมือนและหาความต่าง—นี่คือกฎแห่งหลักที่จะไขความเข้าใจนัยยะสำคัญของโวหารย้อนคำ

— ดร. ริชาร์ด เอล พเรตต์ จูเนียร์

ตามที่เราได้เห็นแล้วว่า หมวดแรกในเรื่องราวของยาโคบนั้นเป็นบันทึกจุดเริ่มต้นของการขับเคลื่อนระหว่างพี่น้อง คือยาโคบ และเอชวาว หมวดนี้ถูกถ่วงสมดุลด้วยหมวดที่เจ็ด อันเป็นหมวดสุดท้าย ซึ่งเราได้อ่านเกี่ยวกับจุดจบของการขับเคลื่อนระหว่างทั้งสอง โดยทั้งสองหมวดนี้เกี่ยวข้องกับการขับเคลื่อนไม่เพียงระหว่างสองพี่น้องเท่านั้น แต่รวมถึงชนชาติที่สืบเชื้อสายจากทั้งสองด้วย

หมวดที่สอง เน้นที่อิสอัค และปฏิสัมพันธ์ของเขากับคนฟีลิสเตีย โดยเชื่อมโยง สัมพันธ์กับหมวดที่หก ซึ่งเราเห็นยาโคบและปฏิสัมพันธ์ของท่านกับชาวคานาอัน สองหมวดนี้รักษาสมดุลซึ่งกันและกัน เนื่องจากทั้งสองหมวดนี้ ได้บรรยายการเผชิญหน้ากันที่เกิดขึ้นกับอัครบิดรทั้งสองคนนี้ และชนชาติกลุ่มอื่น ๆ ในแผ่นดินพระสัญญา หมวดที่สาม บันทึกการแยกจากกันอย่างเป็นทางการของยาโคบ และเอชวาว หมวดนี้สมดุลกับหมวดที่ห้า ซึ่งเกี่ยวข้องกับการแยกจากกันอย่างเป็นทางการของยาโคบ และเอชวาว เห็นได้ชัดเจนว่าทั้งสองหมวดเน้นพลวัตที่แวดล้อมช่วงเวลาพี่น้องทั้งสองแยกจากกัน และสุดท้าย หมวดที่สี่ นำเสนอช่วงเวลาที่ยาโคบอยู่กับลาบัน หมวดนี้ตั้งอยู่โดด ๆ เพื่อเป็นจุดศูนย์กลาง หรือเป็น “บานพับ” ของโครงสร้างโวหารย้อนคำ ในบทบาทดังกล่าว หมวดนี้จึงทำหน้าที่นำเสนอจุดเปลี่ยนในเรื่องราวชีวิตของยาโคบ

เมื่อเข้าใจการออกแบบโครงสร้างกำกับใหญ่ ที่สมมาตรเช่นนี้แล้ว เราจะตรวจสอบเนื้อหาของเรื่องราวของโมเสส โดยเปรียบเทียบความเหมือน และหาความต่างระหว่างแต่ละหมวดที่จับคู่กัน เพื่อความสะดวก เราจะเริ่มที่สองหมวดที่อยู่นอกสุด ก่อนที่จะขยับเข้าสู่หมวดที่อยู่ศูนย์กลาง ดังนั้น เราจะเริ่มต้นที่การขับเคลื่อนของพี่น้องสองคนนี้ในปฐมกาล 25:19-34

จุดเริ่มต้นของการขับเคลื่อน (ปฐมกาล 25:19-34)

เนื้อหาตอนนี้ประกอบด้วยสามเหตุการณ์ไม่ซับซ้อน ที่แสดงให้เห็นว่าการขับเคลื่อนระหว่างสองพี่น้องนี้เริ่มต้นอย่างไร เหตุการณ์แรกเกิดขึ้นก่อนกำเนิดของฝาแฝดทั้งสอง ใน 25:19-23 ว่า พี่น้องฝาแฝดนี้คือผู้กันตั้งแตอยู่ในครรภ์มารดา ให้เราฟังปฐมกาล 25:23 ซึ่งพระเจ้าอธิบายการขับเคลื่อนตั้งแต่ก่อนกำเนิดนี้แก่เรเบคาห์:

องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับนางว่า “สองชนชาติอยู่ในครรภ์ของเจ้า สองชนชาติที่เกิดจากตัวเจ้าจะแยกออกจากกัน

เบญจบรรณ บทที่ 9: อัครบิดร ยาโคบ

ชนชาติหนึ่งจะแข็งแกร่งกว่าอีกชนชาติหนึ่ง และที่จะรับใช้น้อง” (ปฐมกาล 25:23)

ตามที่เราเห็น พระเจ้าตรัสว่า การต่อสู้กันระหว่างยาโคบและเอชวาเป็นยิ่งกว่าการต่อสู้ส่วนตัวระหว่างพี่น้องสองคน แต่เป็นสิ่งบ่งบอกถึงการขัดแย้งกันระหว่าง “สองชนชาติ” หรือ “สองประชาชาติ” ดังนั้น พระเจ้าหมายถึงสองชนชาติใด? และเราก็ได้รับคำตอบในเหตุการณ์ที่สองและสามของคนนี้

เหตุการณ์ที่สอง บอกเราเกี่ยวกับการต่อสู้การของสองพี่น้องเมื่อเกิดมา ใน 25:24-26 ข้อความสั้น ๆ นี้ช่วยเราให้ระบุได้เป็นครั้งแรกว่า สองชนชาติที่กล่าวถึงก่อนหน้านั้นคือใคร ปฐมกาล 25:25 บรรยายถึงลูกคนหัวปี คือเอชวา ว่า “ตัวแดง” เมื่อเกิดมา คำภาษาฮีบรูที่ถูกแปลว่า “แดง” ก็คือ “อัดโมนิ” (“אָדמוֹנִי” (“admoni”)) ส่วนนี้แสดงให้เห็นการเล่นคำอย่างหลักแหลม เนื่องจากคำนี้ผันมาจากตระกูลคำภาษาฮีบรูเดียวกันกับคำว่า “เอโดม” (“עֵדוֹם”) สิ่งนี้บ่งบอกว่าเอชวา คือ บรรพบุรุษของชนชาติเอโดม จากนั้น ในปฐมกาล 25:26 เราก็เรียนรู้เกี่ยวกับชนชาติที่สอง โดยข้อความนี้กล่าวว่าบุตรคนที่สอง ถูกตั้งชื่อว่า ยาโคบ แน่นอน ยาโคบ ก็คือบิดาแห่งชนชาติอิสราเอล ที่ทุกคนรู้จักกันดี

เหตุการณ์ที่สาม กล่าวถึงการชิงดีกัน ระหว่างยาโคบ และเอชวาเมื่อทั้งสองเป็นหนุ่ม ใน 25:27-34 ในข้อเหล่านี้ ยาโคบหลอกล่อเอชวา ให้ยอมแลกสิทธิบุตรหัวปีกับ “ถั่วแดงต้ม” (“בִּיטְנֵי אֲדָמָה” (“adOm”)) ในภาษาฮีบรู คำภาษาฮีบรูคำนี้สะท้อนถึงคำว่า “แดง” ก่อนหน้านี้นี้หมายถึง สีผิวของเอชวา เมื่อเขาเกิดมา และปฐมกาล 25:30 กล่าวอย่างชัดเจนว่านี่คือเหตุผลที่เอชวาถูกเรียกว่า “เอโดม” ด้วย

ตามที่เราได้เห็น ตั้งแต่แรกเริ่มโมเสสได้ให้การปฐมนิเทศที่สำคัญอย่างยิ่งแก่ผู้รับสาร เพื่อนำเข้าสู่บันทึกของท่าน ผู้รับสารของท่านกำลังจะได้เรียนรู้ สิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างยาโคบ และเอชวาที่ชายของเขา แต่การแก่งแย่งกันนี้เป็นมากกว่าการแก่งแย่งระหว่างพี่น้องสองคน พี่น้องสองคนนี้เป็นบิดาของสองชนชาติ คือ อิสราเอล และเอโดม และเมื่อเป็นเช่นนั้น การต่อสู้กันในเรื่องส่วนตัวของทั้งสอง จึงเป็นการสื่อล่วงหน้าถึงการขัดแย้งกันระหว่างลูกหลานของทั้งสองในฐานะสองประชาชาติ

เมื่อเราคิดถึงความสัมพันธ์ทางการทูต ชุมชน หรือพื้นที่สัมพันธ์ทางทางการเมือง ระหว่างอิสราเอล กับเอโดม...ก็ จะเห็นว่าไม่ใช่สัมพันธ์ที่นำอินดีนิก...เป็นมา ตั้งแต่ทั้งสองยังอยู่ในครรภ์ของเรเบคาห์ ถูกต้องไหมครับ? ทั้งสองต่อสู้กัน และคนหนึ่งพยายามแย่งตำแหน่งของอีกคนหนึ่ง แน่นอน เอชวามาก่อน เขาจึงเป็นลูกหัวปี แต่ยาโคบก็ตามมามาก ๆ และเขาต้องการแทนที่พี่ชาย นั่นคือ ชื่อของยาโคบ ยาโคบเป็น “ผู้แย่งตำแหน่ง” ถูกต้องไหมครับ? “คนที่มาแย่งตำแหน่ง” นั่นจึงเป็นผู้กลาย จากนั้นเมื่อโตเป็นหนุ่ม ทั้งสองก็มีนิสัยใจคอแตกต่างกัน ยาโคบชอบใช้เวลาอยู่ในเต็นท์ ทานข้าวและอยู่กับบ้าน ในขณะที่เอชวาเป็นพราน ถูกต้องไหมครับ? แต่ยาโคบต้องการสิ่งที่เอชวามี นั่นก็คือ มรดกสิทธิของลูกหัวปี ยาโคบจึงเตรียมอาหารมื้อหนึ่งไว้ให้พี่ชาย เอชวาหิวโห กลับมาจากท้องทุ่ง และเขาจึงได้ทำข้อตกลงใจ ๆ นี้กับน้องชาย และยาโคบก็พูดกับเอชวาว่า “จะบอกอะไรให้หะ ฉันจะทำอาหารอร่อย ๆ ให้พี่กินสักมื้อ และพี่ก็เอามรดกให้ฉันเป็นการแลกเปลี่ยน” พี่ชายผู้หิวจัด จึงบอกว่า “แน่นอน ได้อยู่แล้ว” หลังจากนั้นเขาก็รู้ว่า ได้ทำอะไรลงไป และเขาต้องการคำอวยพรจากบิดา และตอนนี้ โดยการสมรู้ร่วมคิดกับมารดาของตน ยาโคบจึงปลอมตัวเป็นเอชวา และเอชวานั้นเป็น “ชายฉกรรจ์” มีขนดก มีลักษณะแบบนั้นทุกอย่าง ใช่ไหมครับ? ยาโคบจึงเอาขนสัตว์ปกคลุมที่แขนของตนและเข้าไปหาบิดาโดยปลอมตัวเป็นเอชวา และขอคำอวยพรจากอัครบิดรของตระกูล และอิสอัคก็กล่าวว่า “ถูกแล้ว เจ้าจะได้รับพรนั้น” ดังนั้นตลอดเหตุการณ์นี้ เอชวาจึงถูกขโมยมรดกไป และแน่นอน นี่จึงเป็นต้นกำเนิดสายเลือดที่ไม่ดี จากนั้น ยาโคบก็จำเป็นต้องหนีไป เพราะเขากำลังจะถูกพี่ชายสังหาร ดังนั้น นี่จึงไม่ใช่ความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างพี่น้องสองคนนี้

เบญจบรรณ บทที่ 9: อัครบิดร ยาโคบ

... สภาพนี้ถูกทำให้รุนแรงยิ่งขึ้นไปอีก เมื่อทั้งสองกลายเป็นรัฐชาติของตนเอง ทั้งสองชนชาติเกลียดชังกันและกัน และพวกเขาก็มีประวัติศาสตร์เป็นข้อพิสูจน์แล้ว

—ดร. ทอม เพ็ทเทอร์

การเน้นที่ยาโคบ เอซาว และลูกหลานของทั้งสองในหมวดแรกนี้ ช่วยเราให้เข้าใจหมวดที่เจ็ด หมวดสุดท้าย อันกล่าวถึงการยุติการขับเคี่ยวกันของสองพี่น้อง ใน 35:16–37:1

จุดสิ้นสุดของการขับเคี่ยวกัน (ปฐมกาล 35:16–37:1)

ในหมวดนี้ โมเสสเน้นที่ยาโคบ และเอซาว อีกครั้งหนึ่ง รวมทั้งสองชนชาติที่พี่น้องทั้งสองเป็นตัวแทน โดยแบ่งเป็นสามส่วน เริ่มแรก โมเสสบันทึกเชื้อสายของยาโคบในปฐมกาล 35:16-26 หมวดนี้ให้รายละเอียดมากขึ้นเกี่ยวกับว่าลูกหลานของยาโคบก่อตั้งชนชาติอิสราเอลอย่างไร รวมทั้งให้บทบรรยายสั้น ๆ เกี่ยวกับเบนยามิน และรูเบน ก่อนจะจบลงด้วยรายชื่อของบรรดาอัครบิดรจาก 12 เผ่าของอิสราเอล

ส่วนที่สอง โมเสสบรรยายพฤติกรรมของยาโคบ และเอซาวเมื่ออิสอัคเสียชีวิต ในปฐมกาล 35:27-29 ข้อความสั้น ๆ นี้บอกว่า ทั้งเอซาว และยาโคบ ได้ช่วยกันฝังอิสอัค ความสะท้อนอารมณ์ของบันทึกตอนนี้ชัดเจนขึ้น เมื่อเราจำได้ว่า ในปฐมกาล 27:41 เอซาวขู่ว่าจะสังหารยาโคบทันทีที่บิดาของทั้งสองเสียชีวิต ในแง่นี้ คำบรรยายเรื่องการเสียชีวิตของอิสอัค ชี้ให้เห็นว่าการต่อสู้ระหว่างสองพี่น้องสิ้นสุดลงแล้ว

ส่วนที่สาม โมเสสกล่าวถึงเชื้อสายของเอซาวอย่างละเอียดในปฐมกาล 36:1-43 บันทึกตอนนี้ผนวกสองลำดับวงศ์ตระกูล ที่บันทึกเชื้อสายหลายส่วนของเอซาว ส่วนที่สามนี้จบลงด้วยข้อมูลเกี่ยวกับกษัตริย์ต่าง ๆ ที่ปกครองแคว้นเสอีร์ จากนั้น โมเสสได้ให้ข้อความทิ้งท้าย ซึ่งปรากฏใน 37:1 โดยอธิบายว่ายาโคบยังคงอาศัยอยู่ในแผ่นดินคานาอันต่อไป โดยการจบบันทึกเชื้อสายของเอซาวในลักษณะนี้ โมเสสทำให้เห็นชัดเจนว่า ถึงแม้การต่อสู้ระหว่างยาโคบ และเอซาวได้สิ้นสุดลงแล้ว แต่สองพี่น้องก็ได้แยกจากกัน ลูกหลานของยาโคบอาศัยอยู่ในคานาอัน ส่วนลูกหลานของเอซาวอาศัยอยู่ในเอโดม

เมื่อเข้าใจเนื้อหาของหมวดแรก และหมวดสุดท้ายของชีวิตของยาโคบแล้ว เราจะขยับเข้าไปสู่ศูนย์กลางบันทึกของโมเสสอีกก้าวหนึ่ง โดยดูหมวดที่สอง และหมวดที่หก ซึ่งเกี่ยวข้องกับผู้ที่บรรดาอัครบิดรได้เผชิญหน้าด้วยในแผ่นดินพระสัญญา

อิสอัคและชาวฟิลิสเตีย (ปฐมกาล 26:1-33)

สองหมวดนี้เสนอภาพตรงกันข้ามกัน ระหว่างการเผชิญหน้าอย่างสันติของอิสอัค กับชาวฟิลิสเตีย ในปฐมกาล 26:1-33 และการเผชิญหน้าอย่างเป็นปฏิปักษ์ของยาโคบ และชาวคานาอันในปฐมกาล 33:18–35:15 เราจะเริ่มที่หมวดสอง ซึ่งกล่าวถึงการเผชิญหน้าของอิสอัคกับชาวฟิลิสเตีย

ในจุดนี้ นักคิดความเชิงวิพากษ์หลายคนแย้งว่า ปฐมกาลบทนี้อยู่ผิดที่ เราทุกคนเห็นว่าบทนี้เน้นที่อิสอัค แทนที่จะเป็นยาโคบ และก็เป็นจริงที่เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นก่อนกำเนิดของยาโคบ และเอซาว แต่ตามที่เราจะได้เห็น หมวดนี้สำคัญอย่างยิ่งยวดต่อสิ่งที่โมเสสเน้นในชีวิตของยาโคบ

เบญจบรรณ บทที่ 9: อัครบิดร ยาโคบ

เนื้อหาตอนนี้ แบ่งออกเป็นสองเหตุการณ์ที่สัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด เหตุการณ์แรกกล่าวถึงสันติภาพในเบื้องต้น ระหว่างอิสอัค กับชาวฟิลิเตีย ใน 26:1-11 ข้อความตอนนี้ อีสอัคหลอกอาบีเมเลค กษัตริย์ฟิลิเตีย ให้คิดว่า เรเบคาห์ เป็นน้องสาวของตน เมื่อรู้ว่าถูกอิสอัคหลอก อาบีเมเลค ก็คืนเรเบคาห์ให้แก่อิสอัค และจากนั้นก็อนุญาตให้อีสอัคอยู่อาศัยในแคว้นนั้นต่อไป และบัญชาคนของพระองค์ไม่ให้ทำอันตรายพวกเขาแต่อย่างใด

เหตุการณ์ที่สอง กล่าวถึงสันติภาพ ระหว่างอิสอัค กับชาวฟิลิเตียที่ดำรงอยู่ต่อไป ใน 26:12-33 ในส่วนนี้ พระเจ้าอวยพรอิสอัค แต่ฝูงแกะ และฝูงปศุสัตว์มากมายของเขาทำให้ชาวฟิลิเตียอิจฉา อีสอัคจึงหลีกเลี่ยงความรุนแรงโดยการย้ายจากแหล่งน้ำหนึ่ง ไปอีกแหล่งน้ำหนึ่ง เหตุการณ์นี้จบลงเมื่ออาบีเมเลคยอมรับในพระพรของพระเจ้าเหนืออิสอัค และทั้งสองก็ได้ทำสนธิสัญญาสันติภาพระหว่างกันที่เบเออร์เชบา

บันทึกเรื่องสันติภาพระหว่างอิสอัค กับชาวฟิลิเตียนี้ เน้นความจริงที่ว่าอิสอัค และตามมาด้วยบุตรชาย คือยาโคบ คือผู้สืบทอดของอับราฮัม เมื่อเราเปรียบเทียบเนื้อหาของหมวดนี้กับชีวิตของอับราฮัม เราก็พบหลายสิ่งที่คู่ขนานไปกับชีวิตของอับราฮัม อับราฮัมรับมือกับกษัตริย์ฟิลิเตีย ซึ่งชื่ออาบีเมเลคเหมือนกัน ในปฐมกาล 20:1-18 อับราฮัมขุดบ่อน้ำและอาศัยอยู่ท่ามกลางชาวฟิลิเตีย ในปฐมกาล 21:30 และ 34 อับราฮัม ยังได้เข้าสู่สนธิสัญญากับชาวฟิลิเตียที่เบเออร์เชบาเช่นกัน ในปฐมกาล 21:22-34 โมเสสได้ออกแบบข้อเปรียบเทียบกับอับราฮัมดังนี้ เพื่อจะจัดความสงสัยทั้งปวงว่าพระเจ้ารับรองความสัมพันธ์อย่างสันติของอิสอัค กับชาวฟิลิเตียจริงหรือ

ถึงจุดนี้ ให้เราละจากปฏิสัมพันธ์ของอิสอัค กับชาวฟิลิเตีย ไปดูหมวดที่หกในชีวิตของยาโคบ ซึ่งเน้นการเผชิญหน้ากันระหว่างยาโคบ และชาวคานาอัน ในปฐมกาล 33:18-35:15

ยาโคบและชาวคานาอัน (ปฐมกาล 33:18-35:15)

ความขัดแย้งของยาโคบกับชาวคานาอันนั้น ก็ประกอบด้วยสองเหตุการณ์ที่เชื่อมโยงกันอย่างใกล้ชิดเช่นกัน เหตุการณ์แรกเกี่ยวข้องกับ ความขัดแย้งของยาโคบที่เชลม ใน 33:18-34:31 ระหว่างที่ยาโคบอาศัยอยู่ท่ามกลางชาวคานาอัน เชลม บุตรชายของฮาโมร์ ล่วงเกินดินาห์ ลูกสาวของยาโคบ เพื่อตอบโต้การที่น้องสาวถูกทำร้าย บรรดาบุตรชายของยาโคบจึงออกอุบายให้ชาวเชลมหลงเชื่อว่า ถ้าพวกเขายอมเข้าสู่หนัด ความผิดทั้งหมดก็จะได้รับการอภัย แต่เมื่อชาวเชลมกำลังเจ็บผลจากการเข้าสู่หนัด สิเมโอน และเลวี บุตรชายของยาโคบ ก็เข้าโจมตี และสังหารพวกเขาทั้งหมด หลังจากนั้น ยาโคบแสดงความหวาดหวั่นว่า ชาวคานาอันจะหาทางแก้แค้น และทำลายตระกูลของท่าน แม้ว่าบรรดาบุตรชายของยาโคบจะยืนยันว่าพวกเขาได้ทำสิ่งที่ถูกต้อง แต่ถ้อยคำสุดท้ายของยาโคบเกี่ยวกับสิเมโอน และเลวี ในปฐมกาล 49:5-7 ก็บ่งบอกชัดเจนว่าได้เป็นเช่นนั้นเลย

เหตุการณ์ที่สอง ยาโคบได้รับความมั่นใจอย่างอัศจรรย์จากพระเจ้าที่เบเชล ตามที่ปรากฏในปฐมกาล 35:1-15 ใน 35:2-4 ยาโคบได้ชำระตนเอง และครอบครัวให้บริสุทธิ์ต่อพระพักตร์พระเจ้า เพื่อเตรียมสร้างแท่นบูชาที่เบเชล ผลก็คือ ความน่าเกรงขามของพระเจ้าตกลงเหนือชาวคานาอัน และพวกเขาก็ไม่ไล่ตามยาโคบ จากนั้น เมื่อยาโคบได้สร้างแท่นบูชาที่เบเชลแล้ว พระเจ้าได้ตรัสกับท่าน และให้ความมั่นใจว่าท่านก็คือ ผู้สืบทอดจากบิดาของท่าน สิ่งนี้เราเห็นชัดเจนเป็นพิเศษใน 35:10-12 อันเป็นตอนที่ถ้อยคำของพระเจ้าคู่ขนานไปกับถ้อยคำก่อนหน้าของพระองค์ที่มีต่ออิสอัคใน 26:3-4 เหตุการณ์นี้จบลง โดยยาโคบขอบคุณพระเจ้าสำหรับพระพรนี้

และเช่นเดียวกับในหมวดที่สอง เราเห็นความคู่ขนานมากมายระหว่างอับราฮัมและยาโคบในบทเหล่านี้ ในปฐมกาล 33:20 ยาโคบได้ตั้งแท่นบูชา เพื่อนมัสการพระเจ้าผู้เป็นเจ้าที่เชลม เช่นเดียวกับที่อับราฮัมได้กระทำก่อนหน้านั้นในปฐมกาล 12:7 ยิ่งกว่านั้น ใน 35:6-7

เบญจบรรณ บทที่ 9: อัครบิดร ยาโคบ

ยาโคบย้ายจากเซเคมีมายังเบธเอล และได้สร้างแท่นบูชาขึ้นที่นั่น เช่นเดียวกับที่อับราฮัมเคยทำในปฐมกาล 12:8 เช่นเดียวกับในหมวดที่สอง ความเชื่อมโยงด้านบวกเหล่านี้กับชีวิตของอับราฮัมแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าได้รับรองความขัดแย้งของยาโคบกับชาวคานาอัน

ถึงตอนนี้ ให้เราหันไปดูหมวดที่สาม และหมวดที่ห้า ซึ่งเกี่ยวข้องกับช่วงเวลาที่ยาโคบ และเอซาว แยกจากกัน บทบรรยายทั้งสองนี้เน้นที่สองช่วงเวลาต่างกัน เมื่อสองพี่น้องแยกทางกัน หมวดที่สามบรรยายการแยกจากกันอย่างเป็นทางการเป็นปฏิปักษ์ของยาโคบ และเอซาว ใน 26:34–28:22 และหมวดที่ห้าบรรยาย การแยกจากกันอย่างสันติของยาโคบ และเอซาว ในปฐมกาล 32:1–33:17 เราจะดูที่การแยกจากกันอย่างเป็นทางการของยาโคบ และเอซาวก่อน

การแยกจากกันอย่างเป็นทางการเป็นปฏิปักษ์ (ปฐมกาล 26:34–28:22)

ข้อความส่วนนี้เน้นที่บันทึกสี่ตอน ที่สลับกันระหว่างเอซาวและยาโคบ เพื่อแสดงให้เห็นความซับซ้อนทางศีลธรรมของเหตุการณ์เหล่านี้ แรกสุดใน 26:34 กล่าวโดยสังเขปว่า เอซาวลดความน่าเชื่อถือของตนเอง โดยได้เอาหญิงชาวฮิตไทต์มาเป็นภรรยา ซึ่งขัดความประสงค์ของบิดามารดา สอง ใน 27:1–28:5 เราพบบันทึกที่ค่อนข้างยาว เกี่ยวกับการที่ยาโคบได้หลอกแย่งเอาพรของอิสอัคไป เรื่องราวที่รู้จักกันดีนี้ ยาโคบได้แย่งชิงพร ที่ควรเป็นของเอซาวไป โดยหลอกหลวงอิสอัค บิดาของตน ทันทีที่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น เอซาวก็โกรธแค้นอย่างหนัก จนเรเบคาห์กลัวว่าชีวิตของยาโคบจะตกอยู่ในอันตราย เธอจึงได้นำมน้ำอิสอัค ให้ส่งยาโคบไปยังบิดาคานาอัน เพื่อยาโคบจะสามารถหารายได้จากท่ามกลางญาติพี่น้องของตน สาม เพื่อให้ผู้อ่านไม่รู้ลึกเห็นใจเอซาวมากเกินไป โมเสสจึงบันทึกใน 28:6-9 ว่าเอซาวได้แต่งงานกับหญิงชาวฮิมาเอล โดยขัดขืนต่อความประสงค์ของบิดามารดา ตอนที่สี่ อันเป็นตอนสุดท้าย ขึ้นันถึงการที่พระเจ้าได้ทรงเลือกยาโคบ ให้เป็นทายาทของอิสอัค ด้วยการเขียนถึงพระพรที่มาถึงยาโคบ ซึ่งผ่านความฝันที่เบธเอลใน 28:10-22

การแยกจากกันอย่างสันติ (ปฐมกาล 32:1–33:17)

ตรงกันข้ามกับบันทึกในหมวดที่สาม ที่เกี่ยวกับการแยกจากกันอย่างเป็นทางการเป็นปฏิปักษ์ของยาโคบ และเอซาว หมวดที่ห้าของชีวิตของยาโคบ เป็นเรื่องการแยกจากกันอย่างสันติของสองพี่น้อง ใน 32:1–33:17 หมวดนี้เกี่ยวกับสองเหตุการณ์ที่เชื่อมโยงกันอย่างใกล้ชิด ในเหตุการณ์แรก เราเห็นการเตรียมตัวของยาโคบ เพื่อต้อนรับเอซาวใน 32:1-32 หลายปีหลังการแยกจากกันอย่างเป็นทางการเป็นปฏิปักษ์แล้ว ครั้งนี้ ยาโคบได้เตรียมตัวต้อนรับเอซาว โดยส่งผู้ส่งสาร และของขวัญไปล่วงหน้า จากโยเซฟา 12:4 ในคืนก่อนที่จะพบเอซาว ยาโคบถ่อมใจลงเมื่อท่านปล้ำสู้กับทูตสวรรค์ และได้รับพระพรของพระเจ้า

เราเห็นว่าพระสัญญาอันถูกกระทำเรียบร้อยแล้วกับเรเบคาห์ว่า ยาโคบจะเป็นผู้ที่ได้รับพร แต่วิธีการที่ยาโคบใช้เพื่อให้ได้มาซึ่งพรนั้น เป็นการหลอกหลวงบิดาของตน และเมื่อถูกถามว่าชื่ออะไร เขาก็กล่าว “ลูก คือ เอซาวบุตรหัวปีของพ่อ” ยาโคบโกหก แต่พระเจ้าอวยพรท่าน พระเจ้าเพิ่มพูนพระพร โดยให้ท่านมีลูกหลานมากมาย เพื่อที่พระสัญญากับอับราฮัมจะเริ่มต้นสำเร็จเป็นจริง “เช่นเดียวกับดวงดาว ฟงศ์พันธุ์ของเจ้าก็จะเป็นเช่นนั้น” และถึงแม้จะเป็นเช่นนั้น เมื่อท่านกลับมายังแผ่นดินพระสัญญา ท่านก็ต้องเผชิญกับเรื่องจากอดีตของท่าน และครั้งนี้ในคืนก่อนที่ท่านจะพบกับเอซาว ท่านได้ปล้ำสู้กับทูตสวรรค์ และทูตสวรรค์ถามท่านว่า “เจ้าชื่ออะไร?” ครั้งนี้ ยาโคบพูดความจริง ท่านกล่าวว่า “ข้าชื่อยาโคบ” และท่านก็ได้รับชื่อใหม่ คือ “อิสราเอล”

—ดร. เกรก เอส คินเนอร์

เหตุการณ์ที่สอง ใน 33:1-17 กล่าวถึงเรื่องยาโคบ ได้คืนคินกับเอซาว ในตอนนี้ สองพี่น้องพบกัน และจากกันอย่างสันติ ความแตกต่างระหว่างหมวดนี้ และหมวดคู่ขนานนั้นชัดเจน ยาโคบไม่มีใจโกหกอีกต่อไป แต่จริงใจ และถ่อมตน เอซาวก็ไม่มาทางลี้ภัยอีก

เบญจบรรณ บทที่ 9: อัครบิดร ยาโคบ

ต่อไป แต่ให้อภัย ในที่สุด ความเป็นปฏิปักษ์ในช่วงแรกระหว่างเผ่าสองคนนี้ก็คลี่คลาย และทั้งสองก็แยกไปทางไหนอย่างสันติ
หมวดนี้ก็จะจบลงด้วยคำที่เอชวาทายไปจากโครงเรื่อง จากนั้นในบทที่ 34 คนกานาอัน และจากหลังทางภูมิศาสตร์แห่งใหม่ก็ปรากฏขึ้น
ทั้งหมดนี้นำมาสู่หมวดที่สี่ อันเป็นหมวดสำคัญที่สุด หมวดนี้เกี่ยวข้องกับช่วงเวลาที่ยาโคบอยู่กับลาบัน ในปฐมกาล 29:1–31:55

ช่วงเวลากับลาบัน (ปฐมกาล 29:1–31:55)

ช่วงเวลาที่ยาโคบอยู่กับลาบัน แบ่งออกเป็นห้าส่วนสำคัญ โดยเริ่มต้นที่ 29:1-14 เมื่อยาโคบมาถึงบิดานอาร์ม จากนั้น ใน 29:14-30 เราได้เรียนรู้ถึงการที่ลาบันหลอกลวงยาโคบเมื่อเขาขอลูกสาวให้แต่งงานกับยาโคบ หลังการแต่งงานสองครั้งของยาโคบใน 29:31–30:24 เราได้อ่านพบเกี่ยวกับกำเนิดของบรรดานุตรของยาโคบ ซึ่งต่อมาได้กลายเป็นบิดาเผ่าต่าง ๆ ของอิสราเอล จากนั้น เพื่อถ่วงสมดุลกับการหลอกลวงในเบื้องต้นของลาบัน ใน 30:25-43 โมเสสจึงได้บันทึกเรื่องที่ยาโคบหลอกลวงลาบัน เมื่อท่านหาทางทวงค่าแรงสำหรับการที่ท่านทำงานหลายปี ที่ยที่สุด ใน 31:1-55 เราได้พบว่ายาโคบจากบิดานอาร์มไป โดยได้ทำพันธสัญญาแห่งสันติภาพกับลาบัน บทที่สำคัญยิ่งยวดเหล่านี้เกี่ยวข้องกับการหลอกลวง และความขัดแย้งสารพัด แต่ตามที่เราจะเห็นในไม่ช้า สิ่งเหล่านี้นำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงยาโคบอย่างสิ้นเชิง

เมื่อเราดูบันทึกเรื่องยาโคบ ในปฐมกาล 25–37 เราได้เห็นการเปลี่ยนแปลงอย่างน่าอัศจรรย์หลายชุด ที่เกิดขึ้นในชีวิตของยาโคบ ตอนเริ่มต้น ยาโคบเป็นคนคดในช่องอินกระดูก จากนั้น ท่านได้รับการเปิดเผยอย่างมหัศจรรย์โดยพระคุณพระเจ้า พระเจ้ามิได้ทอดพระเนตรที่การหลอกลวงที่ยาโคบได้กระทำ แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พระองค์กลับรื้อฟื้นพระสัญญาทั้งสิ้นกับอับราฮัมให้มาถึงยาโคบ และยาโคบก็กลายเป็นคนต่อรอง เมื่อท่านต่อรองกับพระเจ้าว่า ถ้าพระเจ้ารักษาสัญญาเหล่านั้น ท่านก็จะให้ส่วนแบ่งกับพระองค์ แต่กลายเป็นข้อตกลงสุดท้าย เพราะเมื่อพระเจ้ารักษาสัญญาของพระองค์ ยาโคบก็เจอชายที่คดในช่องอินกระดูกยิ่งกว่าตัวเองเสียอีก ในคราบของลาบัน และเมื่อยาโคบสัมผัสพระพรของพระเจ้าในชีวิตของท่าน ก็ชัดเจนอย่างยิ่งว่า ท่านเต็มใจมากขึ้นเรื่อย ๆ ที่จะวางใจในพระเจ้า อย่างน้อยก็ตามเงื่อนไขขั้นต่ำสุดฉะนั้น เมื่อพระเจ้าบอกให้มุ่งหน้ากลับบ้าน ท่านก็เต็มใจที่จะทำเช่นนั้น แล้งในท้ายที่สุด นักหลอกลวง นักต้มตุ๋น ก็ถูกพิชิต เมื่อท่านได้ยืนยันว่า พี่ชายของท่านกำลังมาหาท่านพร้อมลูกน้อง และอาวุธครบมือ จากนั้น ผู้ที่ท้ายแท้ก็ได้รับการปลดปล่อย เมื่อพระเจ้าเสด็จมา และยาโคบ กล่าวว่า “นี่เป็นพระพรของพระเจ้าที่ข้าต้องได้รับ ไม่ใช่พรของบิดา หรือของเชวาว แต่เป็นพรของพระเจ้าพระองค์เอง!” ในที่สุด เมื่อเป็นเช่นนั้น ท่านก็ถูกนำตัวไปอยู่ในจุดที่ท่านเต็มใจ และสามารถวางใจพระเจ้า แล้วไม่จำเป็นที่จะต้องป้อนหัวคนอื่น เพื่อผลประโยชน์ตนเองอีกต่อไป

— ดร. จอห์น ออสวอลท์

ถึงจุดนี้ ในบทเรียนของเราเรื่อง “อัครบิดร ยาโคบ” เราได้สำรวจโครงสร้าง และเนื้อหาของชีวิตของยาโคบ ในหนังสือปฐมกาล บัดนี้ เราควรจะศึกษาหัวข้อหลักที่สอง ได้แก่ ประเด็นเน้นหลักที่ปรากฏในบทเหล่านี้

ประเด็นเน้นหลัก

น่าเสียดาย ที่ผู้ที่ติดตามพระคริสต มักทำตัวราวกับว่าเรื่องราวของยาโคบถูกเขียนขึ้น โดยมีเหตุผลหลัก เพื่อให้ผู้เชื่อแต่ละคน ประยุกต์โดยตรงเข้ากับชีวิตส่วนตัวของพวกเขา แน่نون ปฐมกาลส่วนนี้ ได้กล่าวมากมายว่า แต่ละคนควรดำเนินชีวิตอย่างไร แต่เราก็จำเป็นต้องระลึกเสมอว่า ปฐมกาลไม่ได้ถูกเขียนขึ้นด้วยความคาดหวังว่า ผู้เชื่อโดยเฉลี่ยแล้วจะสามารถอ่านหนังสือเล่มนี้ได้ มีเพียงแค่ชนชั้นผู้นำในอิสราเอลยุคโบราณเท่านั้นที่เข้าถึงพระคัมภีร์ได้โดยตรง ดังนั้น ชีวิตของยาโคบ จึงถูกเขียนขึ้นด้วยจุดประสงค์หลักเพื่อ

เบญจบรรณ บทที่ 9: อัครบิดร ยาโคบ

จัดการกับประเด็นต่าง ๆ ที่สัมพันธ์กับชนชาติอิสราเอลในภาพรวม พระเจ้าได้ตั้งอิสราเอลไว้เพื่อทำพันธกิจในการสร้างอาณาจักรของพระองค์ในแผ่นดินพระสัญญา และจากที่นั่น พวกเขาจะต้องขยายอาณาจักรนั้นไปจนถึงสุดปลายแผ่นดินโลก และพันธกิจในการสร้างอาณาจักรนี้ ช่วยเราให้ระบุประเด็นหลักในชีวิตของยาโคบ ทั้งสำหรับอิสราเอลในยุคโบราณ และสำหรับท่าน และข้าพเจ้าที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินของพระคริสต์ในวันนี้ด้วย

ในบทเรียนเรื่อง ชีวิตของอับราฮัม เราเห็นว่าโมเสสเน้นสี่ประเด็นสำคัญ ได้แก่ พระคุณของพระเจ้าถึงอับราฮัม ความกักคิของอับราฮัมต่อพระเจ้า พระพรของพระเจ้าถึงอับราฮัม และพระพรของพระเจ้าผ่านอับราฮัมไปสู่ผู้อื่น ประเด็นเน้นเดียวกันนี้ปรากฏอีกครั้งหนึ่งในชีวิตของยาโคบ ด้วยเหตุผลนี้ เราจะพิจารณาว่าเรื่องราวชีวิตยาโคบ ได้แสดงจุดเน้นสี่ประเด็นสำคัญนี้อย่างไร หนึ่ง เราจะพิจารณาเรื่องพระคุณของพระเจ้าถึงอิสราเอล สอง เราจะศึกษาข้อกำหนดให้อิสราเอลกักคิต่อพระเจ้า สาม เราจะดูพระพรของพระเจ้าถึงอิสราเอล และ สี่ เราจะดูลักษณะสำคัญที่สุดของบทเหล่านี้ นั่นคือ พระพรของพระเจ้าผ่านอิสราเอลไปสู่ผู้อื่น เราจะเริ่มต้นโดยดูบางแนวทางที่เรื่องของยาโคบได้เน้นเรื่องพระคุณของพระเจ้าถึงอิสราเอล

พระคุณของพระเจ้าถึงอิสราเอล

เราจะสำรวจพระคุณของพระเจ้าถึงอิสราเอล ในสองแนวทาง ในด้านหนึ่ง เราจะดูว่าประเด็นเน้นนี้เป็นสาระหลักของความหมายดั้งเดิมของโมเสสอย่างไร ท่านต้องการสร้างผลกระทบอย่างไรต่อผู้รับสารชาวอิสราเอลกลุ่มแรกของท่าน ในอีกด้านหนึ่ง เราจะสำรวจวิธีบางอย่างที่ประเด็นเน้นเรื่องพระคุณพระเจ้าสามารถส่งผลกระทบต่อการประยุกต์ปฐมกาลส่วนนี้เข้ากับยุคปัจจุบัน

ความหมายดั้งเดิม

กล่าวกว้าง ๆ ก็คือ เพื่อสอนคนอิสราเอลเกี่ยวกับพระคุณพระเจ้าในชีวิตพวกเขา โมเสสจึงเน้นย้ำที่พระคุณของพระเจ้าต่อชีวิตยาโคบ ในสามแนวทาง

พระคุณในอดีต แรกสุด โมเสสชี้ให้เห็นว่าพระเจ้าได้สำแดงพระคุณต่อยาโคบอย่างไรในอดีต ตั้งแต่ก่อนท่านกำเนิด เหตุการณ์ที่เปิดเผยเรื่องราวชีวิตยาโคบ ดึงความสนใจไปที่ประเด็นนี้ ให้เราฟังปฐมกาล 25:23 อีกครั้งหนึ่ง พระเจ้าตรัสกับเรเบคาห์ว่า:

“สองชนชาติอยู่ในครรภ์ของเจ้า สองชนชาติที่เกิดจากตัวเจ้า จะแยกออกจากกัน
ชนชาติหนึ่งจะแข็งแกร่งกว่าอีกชนชาติหนึ่ง และที่จะรับใช้น้อง” (ปฐมกาล 25:23)

ในโรม 9:11-12 อัครทูตเปาโลแสดงความเห็นว่า ยาโคบได้รับความเมตตาจากพระเจ้าก่อนที่เขาจะได้อำนาจหรือผิดด้วยซ้ำ แทนจะในลักษณะเดียวกัน ความโปรดปรานของพระเจ้าต่อเผ่าต่าง ๆ ของอิสราเอลที่กำลังคิดตามโมเสสไปยังแผ่นดินพระสัญญาที่ตั้งอยู่บนพระเมตตาของพระเจ้าที่มีมาตั้งแต่อดีตแล้ว ในเฉลยธรรมบัญญัติ 7:7-8 โมเสสกล่าวดังนี้:

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเลือกท่าน และรักท่าน ไม่ใช่เพราะท่านยิ่งใหญ่กว่าชนชาติอื่น ๆ ...
แท้จริงพวกท่านเป็นชนชาติเล็กที่สุดเสียด้วยซ้ำ
แต่เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรักท่าน และทรงรักษาคำปฏิญาณที่ให้ไว้กับบรรพบุรุษของท่าน
พระองค์จึงทรงนำท่านออกมาด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และทรงไถ่ท่านออกจากแดนทาส จากอำนาจของฟาโรห์
กษัตริย์แห่งอียิปต์ (เฉลยธรรมบัญญัติ 7:7-8)

เบญจบรรณ บทที่ 9: อัครบิดร ยาโคบ

พระคุณต่อเนื่อง อันดับที่สอง โมเสสยังเน้นถึงความจำเป็นของพระคุณต่อเนื่องของพระเจ้าในชีวิตของยาโคบ สิ่งนี้สอนคนอิสราเอลว่า พวกเขาจำเป็นต้องได้รับพระคุณต่อเนื่องของพระเจ้าในชีวิตของตน จุดเน้นเรื่องนี้ปรากฏครั้งแรกในบันทึกกำเนิดของยาโคบ ในปฐมกาล 25:24-26 จงฟังปฐมกาล 25:26:

หลังจากนั้นน้องชายของเขาก็คลอดออกมา มือของเขาจับส้นเท้าของเอซาวไว้ ดังนั้นเขาจึงได้ชื่อว่า ยาโคบ (ปฐมกาล 25:26)

ยาโคบ ได้รับชื่อนี้เพราะเขา “จับส้นเท้าของเอซาวไว้” เมื่อทั้งสองเกิดมา ชื่อ “ยาโคบ” (“**גַּבְעוֹן**”) ในภาษาฮีบรู มาจากรากศัพท์เดียวกันกับคำภาษาฮีบรู ที่แปลว่า “ส้นเท้า” (“**גַּבְעוֹן**” (“อาเค-อบ” (“akeeb”)) ในชื่อนี้ เมื่อเป็นดังนี้ ชื่อของยาโคบ จึงหมายความว่า “เขาจับส้นเท้า” แต่ในกรณีนี้ ชื่อของท่านมีความหมายแฝงเกี่ยวกับ การช่วงชิง และการหลอกลวง เนื่องจากยาโคบพยายามแย่งชิงตำแหน่งลูกหัวปีนับตั้งแต่วันที่ถือกำเนิดเลยทีเดียว เราอาจกล่าวได้ถึงขนาดที่ว่า ยาโคบ คือชื่อที่มีความหมายในทำนอง “จอมหลอกลวง” สิ่งนี้จึงอธิบายปฏิกริยาของเอซาวในปฐมกาล 27:36 หลังจากยาโคบได้ใช้อุบายหลอกล่อให้ยกพรบรูหาวีของเอซาวแก่ท่าน:

เอซาวพูดว่า “ที่เขามีชื่อว่า ยาโคบ ก็ถูกแล้วไม่ใช่หรือ? เขาได้หลอกลูกมาสองครั้งแล้ว เขาได้เอาสิทธิบรูหาวีของลูกไป และคราวนี้ยังได้เอาพรของลูกไปอีก!” แล้วเขาถามว่า “พ่อไม่มีพรเหลือให้ลูกบ้างเลยหรือ?” (ปฐมกาล 27:36)

ชื่อของยาโคบ ก็ช่างเหมาะสมกับการกระทำของเขา และทำให้เราเห็นชัดเจนว่า ยาโคบจำเป็นต้องได้รับพระคุณต่อเนื่องของพระเจ้าทุกวันในชีวิตท่าน บ่อยครั้ง โมเสสดึงความสนใจไปสู่การที่พระเจ้าสำแดงพระคุณต่อเนื่อง ซึ่งเกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพโดยเฉพะกับผู้รับสารดั้งเดิมของท่าน

เพื่อเป็นตัวอย่าง ในปฐมกาล 26:26-33 พระเจ้าสำแดงพระเมตตาต่อบิดาของยาโคบ คือ อิสอัค โดยรักษาท่านให้ปลอดภัยท่ามกลางคนฟิลิสเตีย เมื่อโมเสสเขียนเรื่องเหล่านี้ ผู้รับสารชาวอิสราเอลของท่านก็ต้องการ ได้รับพระคุณของพระเจ้า เพื่อพวกเขาจะได้รับการปกป้องจากคนฟิลิสเตียเช่นกัน นอกเหนือจากนี้ ใน 34:1-31 พระเจ้าสำแดงพระคุณ โดยประทานชัยชนะแก่ยาโคบเหนือชาวคานาอัน โดยผ่านตัวอย่งนี้ ผู้รับสารดั้งเดิมของโมเสสเรียนรู้ว่าพวกเขาจำเป็นต้องได้รับพระคุณต่อเนื่องของพระเจ้าอย่างไร เพื่อที่พวกเขาจะได้รับชัยชนะเหนือคนคานาอันในสมัยของตนได้

พระคุณในอนาคต อันดับที่สาม เรื่องราวของยาโคบ เน้นพระคุณของพระเจ้าในอนาคตด้วย อีกครั้งหนึ่ง เราได้เห็นประเด็นนี้เป็นสิ่งแรก เมื่อโมเสสเริ่มบันทึกของท่านตอนนี้ คุณคงจำได้ว่า ในปฐมกาล 25:23 ก่อนกำเนิดของยาโคบ พระเจ้าได้สัญญาดังนี้:

...ชนชาติหนึ่งจะแข็งแกร่งกว่าอีกชนชาติหนึ่ง และที่จะรับใช้น้อง” (ปฐมกาล 25:23)

พระสัญญานี้บ่งบอกว่า ชาวอิสราเอลจะถูกสถาปนาอย่างมั่นคงในแผ่นดินพระสัญญา และพวกเขาจะขยายการปกครองของตน ซึ่งก็เท่ากับการปกครองของพระเจ้า ออกไปเหนือแผ่นดินของเชื้อสายของเอซาวด้วย และพระสัญญาแห่งพระคุณ ในอนาคตนี้ก็เกี่ยวข้องกับผู้รับสารดั้งเดิมของโมเสส โดยเฉพาะ เมื่อพวกเขาต้องรับมือกับคนเอโดมในสมัยของตน

และพระเจ้าได้กระทำพระสัญญาแห่งพระคุณในอนาคตอีกมากมายในชีวิตของยาโคบ เช่น ในความฝันของยาโคบที่เบธเอล ในปฐมกาล 28:10-22 พระเจ้าให้ความมั่นใจยาโคบเกี่ยวกับพระเมตตามากมายในอนาคต และหลังจากนั้น พระเจ้าได้ยืนยันพระสัญญาแห่งพระคุณที่คล้ายคลึงกันอีก

เบญจบรรณ บทที่ 9: อัครบิดร ยาโคบ

เมื่อยาโคบ นมัสการพระองค์ที่เบธเอล ดังปรากฏในปฐมกาล 35:11-12 พระสัญญาเกี่ยวกับยาโคบเรื่องพระคุณในอนาคตเหล่านี้ แสดงให้ผู้รับสารของโมเสสเห็นถึงอนาคตอันสดใส ที่พระเจ้าจะมอบแก่พวกเขาเพื่อพิชิต และตั้งถิ่นฐานที่คานาอัน

เพื่อความเข้าใจว่า เรื่องราวของยาโคบเน้นย้ำว่าอิสราเอลมีสิทธิเหนือแผ่นดินพระสัญญาอย่างไร เราต้องระลึกถึงอย่างน้อยสองสิ่งที่แตกต่างกัน สิ่งแรก ก็คือ เรื่องราวเหล่านี้ โดยพื้นฐานแล้ว เป็นเรื่องความแตกต่างระหว่างยาโคบ และเอซาว เป็นกลุ่มชนชาติที่จะแก่งแย่งชิงดีกันในฐานะทายาทอันชอบธรรมของพระสัญญาที่มีต่ออับราฮัม ยาโคบ กับเอซาว ความแตกต่างกันระหว่างทั้งสองนั้น เห็นได้ชัดเจนมาก เอซาวมุ่งหน้าไปทางใต้ ไปสู่ชาวเอโดม และเราก็ก็นึกพระเจ้าได้มอบแผ่นดินนั้นแก่เขา พระเจ้าทรงสถาปนาเขาที่นั่น และเราก็ก็นึกว่ายาโคบนั้นเองคือ ทายาทอันชอบธรรมของพระสัญญาที่พระเจ้าประทานแก่อับราฮัมสำหรับแผ่นดินพระสัญญา แต่คุณก็เห็นความแตกต่าง เช่นนั้นด้วยในเรื่องราวของลาบัน เมื่อยาโคบจากไป คนเหล่านี้ คือเพื่อนบ้านทางตอนเหนือ ผู้เป็นเครือญาติของยาโคบ แต่ยาโคบเองก็อาศัยอยู่ที่นั่นเพียงแค่ช่วงเวลาสั้น ๆ แต่ที่สำคัญกว่าความแตกต่างเหล่านี้ ไม่ว่าจะระหว่างยาโคบ กับเอซาว หรือระหว่างยาโคบ กับลาบัน ก็คือการที่ยาโคบกำลังออกจากแผ่นดินพระสัญญาไป หลังจากหลอกบิดา และพี่ชายของตนแล้ว ท่านก็กำลังออกไปจากแผ่นดินพระสัญญา ในบทที่ 28 ยาโคบ ก็มีวิสัยทัศน์ที่เรารู้จักกันดี ที่เบธเอล ณ ที่นั่น ท่านได้พบพระเจ้า และทูลสวาทที่ปรากฏแก่ท่าน แล้วยาโคบก็กล่าวว่า “ขอให้ท่านเพียงแค่นี้ให้ความมั่นใจแก่ข้าได้หรือไม่ ว่าข้าจะได้กลับมายังแผ่นดินนี้อีกครั้ง?” และพระเจ้าก็ให้ความมั่นใจว่าท่านจะได้กลับมา และหลังจากนั้น ในบทที่ 35 คุณก็ได้เห็นการย้อนระลึกไปถึงเหตุการณ์นั้น โดยพระเจ้าตรัสว่า “จงไปยังเบธเอล สร้างแท่นบูชาที่นั่น สร้างแท่นบูชา ณ สถานที่นั้น ที่เราได้บอกเจ้าว่า เราจะนำเจ้ากลับไป” และตามที่เรารู้แล้วว่า เบธเอล ก็อยู่ในแผ่นดินพระสัญญา และข้อความสองตอนนั้น ในชีวิตของยาโคบเน้นย้ำในทางบวกถึงความคิดที่ว่า นั่นคือ แผ่นดินที่พระเจ้าได้ประทานแก่ยาโคบ ถึงแม้ท่านได้ล้มเหลวสารพัด ถึงแม้ท่านได้หลอกลวงพี่ชาย ถึงแม้ท่านได้หลอกลวงบิดา และถึงกับทำหลายสิ่งที่น่าสงสัยในแผ่นดินของลาบัน ถึงแม้จะเกิดเหตุการณ์ทั้งสิ้นนี้ พระเจ้าก็ยังเลือกยาโคบ ให้เป็นผู้ที่จะรับมรดกแผ่นดินที่พระองค์ได้สัญญาไว้ก่อนหน้านั้น ต่ออับราฮัม บรรพบุรุษของท่าน

— ดร. ริชาร์ด เอล พเรตต์ จูเนียร์

เมื่อได้เห็นพระคุณพระเจ้าที่มาถึงอิสราเอล โดยคำนึงถึงความหมายดั้งเดิมแล้ว ต่อไปเราจะดูวิธีการบางอย่างที่พระคุณพระเจ้าส่งผลกระทบต่อการศึกษาที่เราประยุกต์เรื่องราวของยาโคบเข้ากับยุคปัจจุบัน

การประยุกต์ในยุคปัจจุบัน

แน่นอน มีวิธีการมากมาย ในการประยุกต์ประเด็นเรื่องพระคุณพระเจ้าเข้ากับชีวิตของเราในฐานะผู้ที่ติดตามพระคริสต์ แต่เพื่อความสะดวก เราจะพิจารณามิติของการเปิดตัวแผ่นดินของพระคริสต์ การก้าวหน้าของแผ่นดินของพระองค์ตลอดประวัติศาสตร์คริสตจักร และการสำเร็จบริบูรณ์ของแผ่นดินของพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จกลับมาในสง่าราศี ทั้งสามระยะของแผ่นดินของพระคริสต์นี้ แสดงแนวทางบางอย่างที่สำคัญ ซึ่งพระคัมภีร์ใหม่ได้สอนผู้ที่ติดตามพระคริสต์ให้สามารถค้นพบพระคุณพระเจ้าในอคิด พระคุณต่อเนื่องของพระเจ้า และพระคุณในอนาคตของพระเจ้า ต่อชีวิตของพวกเขา

แรกสุด ในฐานะผู้ที่ติดตามพระคริสต์ เมื่อเราเห็นการสำแดงพระคุณในอคิดผ่านชีวิตของยาโคบ เราควรระลึกว่า พระเจ้าได้สำแดงพระคุณในอคิดของพระองค์แก่เราอย่างไรด้วย โดยเฉพาะในระยะเปิดตัวของแผ่นดินของพระคริสต์ การเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์ เกิดขึ้นในช่วงสุดท้ายของประวัติศาสตร์แห่งพระคุณอันยาวนาน ซึ่งดำเนินต่อเนื่องมาตลอดยุคพระคัมภีร์เดิม และจากข้อพระ

เบญจบรรณ บทที่ 9: อัครบิดร ยาโคบ

คัมภีร์ เช่น โรม 5:20 พระเจ้าสำแดงพระคุณ และพระเมตตาในการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์มากกว่าในยุคใดก่อนหน้านั้น เปาโลกล่าวว่า:

...แต่ที่ใดมีบาปมากขึ้น พระคุณก็มีมากขึ้นยิ่งกว่านั้น (โรม 5:20)

สอง พระคุณต่อเนื่องของพระเจ้าในชีวิตของยาโคบ ได้เตือนใจเรา ให้แสวงหา และพึ่งพาพระเมตตาของพระเจ้าที่สำแดงต่อเนื่องตลอดระยะก้าวหน้าในแผ่นดินของพระคริสต์ พระวจนะ เช่น ฮีบรู 4:16 บอกเราว่า ผู้ที่ติดตามพระคริสต์สามารถ “เข้ามาใกล้พระบัลลังก์แห่งพระคุณ [ของพระเจ้า] ด้วยความมั่นใจ” และเราจะพบ “พระเมตตา และจะพบพระคุณที่จะช่วยเหลือเรา เมื่อถึงคราวจำเป็น” [นั่นคือ “มีอย่างต่อเนื่อง”]

และสาม เมื่อเราเห็นพระเจ้าให้ความมั่นใจแก่ยาโคบ ถึงพระคุณในอนาคต เราควรระลึกถึงพระคุณในอนาคตของพระเจ้าสำหรับเรา ซึ่งจะปรากฏในระเบียบบริบูรณ์ของแผ่นดินของพระคริสต์ เช่นเดียวกับที่ผู้รับสารดั้งเดิมของโมเสสได้เรียนรู้เกี่ยวกับพระคุณในอนาคตของพระเจ้า ในแผ่นดินพระสัญญา ผู้ที่ติดตามพระคริสต์ก็ปรารถนาที่จะเห็นพระสัญญาของพระเจ้าสำเร็จเป็นจริงในการทรงสร้างใหม่ พระวจนะ เช่น เอเฟซัส 2:7 เตือนใจเราว่า เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา เราจะได้รับ “ความอุดมแห่งพระคุณ [ของพระเจ้า] ซึ่งไม่มีอะไรจะเปรียบได้”

ความภักดีของอิสราเอลต่อพระเจ้า

เมื่อเราดูประเด็นนี้เรื่องพระคุณของพระเจ้าต่ออิสราเอลแล้ว เราก็ควรดูประเด็นที่สอง คือ ข้อกำหนดให้อิสราเอลภักดีต่อพระเจ้า ทั้งพระคัมภีร์เดิม และพระคัมภีร์ใหม่ กล่าวชัดเจนว่า ความรอดนิรันดร์เป็นสิ่งที่ประทานมาโดยพระคุณพระเจ้าล้วน ๆ ไม่มีผู้ใดสามารถรับความรอดได้โดยการกระทำ แต่พระคัมภีร์ก็กล่าวชัดเจนเช่นกันว่า เมื่อมนุษย์ได้รับพระคุณ แห่งการช่วยให้รอดของพระเจ้า พระวิญญาณของพระเจ้าก็เริ่มเปลี่ยน โลกคนเหล่านั้น และพวกเขาที่พยายามที่จะเชื่อฟังพระบัญชาของพระเจ้าด้วยความสำนึกจากใจ ต่อพระเมตตาอันมากมายของพระองค์ นั่นคือ ผลของพระวิญญาณพระเจ้าภายในชีวิตเรา เมื่อเราศึกษาประเด็นนี้เรื่องความภักดีต่อพระเจ้าในชีวิตของยาโคบ เราก็ต้องจุ่มมองพื้นฐานทางศาสนศาสตร์นี้ไว้ในใจเสมอ

เพื่อให้เข้าใจความหมายนี้ เราจะดูที่ความภักดีของอิสราเอลต่อพระเจ้า ในมิติหนึ่ง ตามความหมายดั้งเดิมของโมเสส และจากนั้นเราจะมุ่งไปสู่การประยุกต์ประเด็นนี้ในยุคปัจจุบัน

ความหมายดั้งเดิม

กล่าวแบบกว้าง ๆ โมเสสเน้นย้ำถึงความภักดีของยาโคบต่อพระเจ้า เพื่อเรียกร้องให้ผู้รับสารกลุ่มแรกของท่าน ให้ภักดีต่อพระเจ้าในยุคของตน วิธีชัดเจนที่สุดวิธีหนึ่งที่โมเสสใช้ ก็คือการชี้ให้เห็นว่าพระเจ้าได้เปลี่ยนยาโคบ ให้กลายเป็นผู้รับใช้ที่ภักดีอย่างไร ในหมวดแรก ๆ ของเรื่องยาโคบ ยาโคบเองมักถูกฉายภาพด้านลบ กำเนิดของยาโคบ ทำให้เห็นภาพของท่านที่จับสั้นเท้าของพี่ชายอยู่ ซึ่งหมายถึงความพยายามที่จะยึดตำแหน่งบุตรหัวปี ในวัยหนุ่ม เราเรียนรู้ว่ายาโคบฉวยโอกาสจากความหิวของเอซาว แย่งชิงสิทธิบุตรหัวปีของเขามาเป็นของตน ยาโคบยังได้หลอกลวงบิดาผู้ร่ำรวยของท่านเพื่อรับพรที่สงวนไว้สำหรับเอซาว ข้อยกเว้นเดียวในบุคลิกภาพด้านลบในช่วงแรกนี้ ก็คือ การที่ยาโคบได้ปฏิญาณที่เบธเอล โดยท่านสาบานว่า ถ้าพระเจ้าจะปกป้องท่านแล้ว ก็จะยอมรับว่า พระผู้เป็นเจ้าก็จะเป็นพระเจ้าของท่าน

เบญจบรรณ บทที่ 9: อัครบิดร ยาโคบ

หลังจากคำปฏิญาณนี้ ยาโคบก็ไปอาศัยอยู่กับลาบัน ปรากฏชัดว่า เมล็ดพันธุ์แห่งความภักดีต่อพระเจ้าที่หว่านลงในใจของยาโคบที่เบธเอล ต้องเริ่มเจริญเติบโตแล้วอย่างแน่นอน แม้อิสรเอลพาเอาเปรี๊ยะ แต่เมื่อยาโคบกลับมาจากการอาศัยอยู่กับลาบัน ท่านก็เปลี่ยนไปเป็นคนละคน

โมเสสทำให้การเปลี่ยนแปลงนี้ เป็นที่ประจักษ์ในอย่างน้อยสี่วิธี หนึ่งในโมเสสบันทึกว่า ยาโคบได้แสดงการสำนึกผิดต่อเอชวา ใน 32:4-5 ยาโคบได้สั่งคนรับใช้ ให้เรียกเอชวาในนามของตนว่า “นายของข้าพเจ้า” และเมื่อยาโคบเองพบกับเอชวาในที่สุด ในปฐมกาล 33:8 ท่านก็เรียกพี่ชายโดยตรงว่า “นายของข้าพเจ้า”

สอง ยาโคบแสดงการสำนึกผิดต่อพระเจ้า เช่น ในปฐมกาล 32:10 ยาโคบสารภาพต่อพระเจ้าว่า:

ข้าพระองค์ก็ไม่คู่ควรเลยกับความกรุณา และความซื่อสัตย์ ซึ่งทรงสำแดงแก่ผู้รับใช้ของพระองค์
(ปฐมกาล 32:10)

สาม ยาโคบได้รับชื่อใหม่จากพระเจ้า ในปฐมกาล 32:22-32 ยาโคบปล้ำสู้กับทูตสวรรค์ที่ริมแม่น้ำยับบอก ในข้อ 27 ยาโคบ ขอมสารภาพโดยปริยายต่อทูตสวรรค์ว่า ท่านเคยเป็น “จอมหลอกหลวง” โดยยอมรับว่าชื่อของท่านคือ ยาโคบ แต่ทูตสวรรค์ตอบสนองคำสารภาพของยาโคบ ในปฐมกาล 32:28 โดยกล่าวว่า:

“เจ้าจะไม่ชื่อว่า ยาโคบ อีก แต่จะชื่อว่า อิสราเอล เพราะเจ้าสู้กับพระเจ้า และสู้กับมนุษย์แล้วเจ้าก็ชนะ”
(ปฐมกาล 32:28)

เช่นเดียวกับชื่ออีกมากมายในพระคัมภีร์ ชื่อ “יַעֲקֹב” (“อิสราเอล”) นั้น ในบางช่วงของประวัติศาสตร์ ชื่อนี้ เป็นคำสรรเสริญพระเจ้า ซึ่งแปลว่า “พระเจ้าต่อสู้” หรือ “สู้” คำนี้ผันมาจากคำกริยา ภาษาฮีบรู “ซาราห์” (“סָרָה” (“sarah”)) ซึ่งถูกแปลในข้อ 28 ว่า “เจ้าได้สู้” ทูตสวรรค์ได้อธิบายว่า ชื่อนี้ถูกใช้กับยาโคบในแนวทางพิเศษ เนื่องจากท่านได้ “สู้กับพระเจ้า และสู้กับมนุษย์ แล้วก็ได้ ชนะ” การสู้ของยาโคบ กับพระเจ้า หมายถึง การที่ท่านปล้ำสู้เพื่อได้รับพระพรในเหตุการณ์ครั้งนั้นนั่นเอง และในความน่าจะเป็นสูงสุด การสู้ของยาโคบกับมนุษย์ ก็หมายถึง การที่ท่านสู้กับเอชวา และลาบัน ในมิติของชีวิตยาโคบ ชื่อใหม่ของท่านบ่งบอกว่า ท่านเป็นคนใหม่แล้ว แทนที่จะยังคงเป็นจอมหลอกหลวง ยาโคบ ได้กลายเป็น “อิสราเอล” บุรุษผู้ที่ได้สู้ และได้ชัยชนะ

คุณอ่านพบเรื่องราวที่น่าสนใจเกี่ยวกับชื่อยาโคบ ในหนังสือปฐมกาล ซึ่งพระเจ้าได้เปลี่ยนเป็น “อิสราเอล” ด้วยพระองค์เอง ยาโคบ ได้ปล้ำสู้กับทูตสวรรค์ และท่านก็ตระหนักว่า ทูตสวรรค์องค์นั้นเป็นตัวแทนของพระเจ้า เป็นทูตสวรรค์ของพระเจ้า และท่านก็ตระหนักว่า พระเจ้ามีแผนการพิเศษสำหรับท่าน พระเจ้าทรงสนใจ และได้มาเยือนท่าน ทรงมีจุดประสงค์สำหรับท่าน ซึ่งเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง แล้วท่านก็รับการเปลี่ยนชื่อ... ในอิสราเอลสมัยโบราณ เราเชื่อว่าพวกเขาจะไม่ตั้งชื่อทารก จนกระทั่งทารกกำเนิดมา พวกเขาไม่ตั้งชื่อล่วงหน้า พวกเขาไม่มีการพูดกันว่า ถ้าเป็นลูกชาย เราจะตั้งชื่อนี้ และถ้าเป็นลูกสาว เราจะตั้งชื่อนั้น แทนที่จะทำเช่นนั้น สิ่งที่พวกเขาทำก็คือ รอสัญญาณหรือเครื่องหมายอะไรสักอย่าง หรือสิ่งบ่งบอกอะไรสักอย่าง ที่นั่น สิ่งนี้ก็เกิดขึ้นกับยาโคบเมื่อเขาเกิดมา เพราะในขณะที่กำลังออกมาจากครรภ์ของมารดา เขาก็เอมือจับสันเท้าของเอชวาที่ชายไว้ เขาจึงถูกตั้งชื่อว่า “ยาโคฟ” (“Yakov”) ในภาษาฮีบรู ซึ่งหมายความว่า “ผู้ตามสันเท้า” หรือ “ผู้จับสันเท้า” หรือ “ผู้ชอบบ้นเท้า” และเขาก็มีลักษณะนี้ในชีวิต ... แต่เขาก็มีชีวิตใหม่จริงๆ เมื่อพระเจ้าเสด็จมาพบเขา เมื่อพระเจ้าได้พระทัยยาโคบ และประทานความรู้สึกของการมีจุดประสงค์ที่แท้จริงแก่ท่าน นั่นคือ การที่ท่านจะเป็นบิดาของชนชาติหนึ่ง ด้วยวิธีที่ตรงไปตรงมา

เบญจบรรณ บทที่ 9: อัครบิดร ยาโคบ

มา ยิ่งกว่าที่อิสอัค บิดาของท่าน และอับราฮัม ปู่ของท่านเคยได้รับเสียอีก เป็นการ บอกแข่งกับตัวท่านโดยตรง การเปลี่ยนชื่อจากยาโคบ เป็น อิสราเอล จึงเป็นสิ่งทั้งคงมายิ่ง และเรากล้าในบทบาทของพระเจ้าในกระบวนการนี้ ในการทรงเรียกบิดาลำดับใกล้ชิดที่สุดของชนชาติอิสราเอลให้ปรนนิบัติพระองค์ และให้เกิดลูก เกิดหลาน ที่พระองค์จะใช้เพื่อสร้างชนชาติแรกของพระองค์บนโลกนี้

— ดร. ดักลาส สจวร์ต

สำหรับผู้รับสารดั้งเดิมกลุ่มแรกของโมเสส ก็เป็นเรื่องยากที่พวกเขาจะประเมินค่าความสำคัญในชื่อใหม่ของยาโคบ “อิสราเอล” คือ ชื่อประจำชาติของคน 12 เผ่า ที่โมเสสนำออกมาจากอียิปต์เพื่อเข้าสู่แผ่นดินพระสัญญา เมื่อพวกเขาได้ยินถึงชื่อใหม่ของอัครบิดรของพวกเขา ในฐานะผู้ปรนนิบัติพระเจ้าอย่างภักดี พวกเขาได้รับการเตือนใจว่า ในเมื่อเป็นอิสราเอล พวกเขาจะถูกเรียกเพื่อต่อสู้ และเอาชนะ เหมือนที่ยาโคบเคยทำ

ประเด็นที่สี่ ในการฉายภาพด้านบวกของยาโคบ หลังจากท่านอาศัยอยู่กับลาบัน ได้แก่ การนมัสการอย่างจริงจังของท่าน เมื่อกลับมาถึงเบธเอล เช่นเดียวกับที่ท่านสัญญาจะภักดีต่อพระเจ้าที่เบธเอล ในปฐมกาล 28:20-21 ยาโคบก็ได้สร้างแท่นบูชา และนมัสการ พระผู้เป็นเจ้าด้วยความจริงใจสูงสุดที่เบธเอล ในปฐมกาล 35:3

บันทึกของโมเสสเกี่ยวกับการเปลี่ยนชีวิตของยาโคบ มีนัยสำคัญสองประการ สำหรับผู้รับสารดั้งเดิมของท่าน ท่านเริ่มด้วยการชี้ถึงความ *ไม่ภักดี* ของยาโคบ เพราะผู้รับสารของท่านจำเป็นต้องยอมรับอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ว่า พวกเขาเองก็ไม่ภักดีต่อพระเจ้า แต่โมเสส ก็ได้แสดงการเปลี่ยน โฉมชีวิตของยาโคบ ให้กลายเป็นผู้รับใช้ที่ภักดีของพระเจ้า เพื่อให้กำลังใจแก่ผู้รับสารของท่าน ให้ทำตามแบบอย่าง ความภักดีของยาโคบในยุคสมัยของพวกเขา และผู้รับสารดั้งเดิมของโมเสส จำเป็นต้องพึ่งพาพระคุณพระเจ้ามากเพียงใด พวกเขาที่ยังจำเป็นต้องยึดมั่นที่จะรับใช้พระเจ้าอย่างภักดี เมื่อเผชิญกับความท้าทายต่าง ๆ ในชีวิตในแผ่นดินพระสัญญาเท่านั้น

หลังจากได้สังเกตประเด็นเน้น เรื่องความภักดีของอิสราเอลต่อพระเจ้า จากมุมมองตามความหมายดั้งเดิมของโมเสสแล้ว เราก็ควรพิจารณาประเด็นนี้ ในฐานะมิติหนึ่งของการประยุกต์ชีวิตของยาโคบ เข้ากับยุคปัจจุบันของเรา ตามจุดประสงค์ของเรา เราจะดูอีกครั้ง หนึ่งว่า ชีวิตยาโคบในมิตินี้ สามารถประยุกต์เข้ากับพวกเรา ในแง่ของการเปิดตัว การก้าวหน้า และการสำเร็จบริบูรณ์ของแผ่นดินของพระคริสต์อย่างไร

การประยุกต์ในยุคปัจจุบัน

ประการแรก เมื่อใดก็ตาม ที่บันทึกชีวิตยาโคบ นำเราให้พิจารณาเรื่องความรับผิดชอบที่จะต้องภักดีต่อพระเจ้านั้น เราควรคิดเสมอว่า พระคริสต์เองได้ทำให้ความชอบธรรมทั้งปวงสำเร็จเป็นจริงอย่างไร ในระยะเปิดตัวแผ่นดินของพระองค์ ฮีบรู 4:15 บอกเราว่า พระคริสต์เผชิญการช่วยวนเหมือนกับเรา แต่พระองค์ไม่เคยทำบาป แท้จริงแล้ว พระคริสต์ภักดีต่อพระบัญชาของพระเจ้า จนถึงขนาดที่พระองค์เต็มใจสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน ภายใต้การพิพากษาของพระเจ้า แทนคนเหล่านั้นที่เชื่อในพระองค์ และความชอบธรรมอันสมบูรณ์แบบของพระองค์ บัดนี้ ก็ถูกนับว่าเป็นของเราโดยผ่านทางความเชื่อ ความภักดีของพระคริสต์เองในระยะเปิดตัวแผ่นดินของพระองค์ ช่วยให้เราได้ปลดทอนคุณค่าของการประยุกต์ชีวิตยาโคบให้เหลือเป็นเพียงแค่ความเคร่งเครียด “ทำสิ่งนี้ และ อย่าทำสิ่งนั้น” ทุกนัยสำคัญทางศีลธรรมจากชีวิตยาโคบ ควรถูกพิจารณาก่อน ในแง่ของการที่พระคริสต์เองทำให้ความชอบธรรมทั้งปวงสำเร็จเป็นจริง แทนเรา

เบญจบรรณ บทที่ 9: อัครบิดร ยาโคบ

ประการที่สอง เมื่อเราเห็นประเด็นเน้นเรื่องความภักดี จากชีวิตของยาโคบ เราก็พบแนวทางสำหรับเรา ที่จะปรนนิบัติพระคริสต์อย่างภักดีในปัจจุบัน ในระบกก้าวหน้าของแผ่นดินของพระคริสต์ ชีวิตของยาโคบก็ยังเรียกร้องเราให้พิจารณาความภักดีของเราเองต่อพระเจ้า เราได้รับการเตือนใจให้นึกถึงข้อความ เช่นฮีบรู 12:1-2 ซึ่งหนุนใจให้เราเลียนแบบความศรัทธาของผู้ที่มีชีวิตอยู่ก่อนเรา รวมถึงยาโคบด้วย

และประการที่สาม เรื่องราวของยาโคบ ทุกด้านที่เกี่ยวข้องกับข้อกำหนดให้มนุษย์ภักดี ควรหันจิตใจของเราไปสู่การภักดีต่อพระคริสต์ ในระยะสำเร็จบริบูรณ์ของแผ่นดินพระเจ้า ประเด็นเรื่องความภักดีเตือนใจเราว่า วันหนึ่ง เราซึ่งติดตามพระคริสต์จะได้รับการเปลี่ยนแปลง ให้เป็นผู้รับใช้ที่ถูกทำให้สมบูรณ์แบบ และศรัทธาของพระเจ้า ตามที่พระวจนะ เช่น 1 โยฮัน 3:2 สอนไว้ เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา “เราจะเป็เหมือนพระองค์”

เราสามารถประยุกต์เรื่องราวของยาโคบเข้ากับชีวิตของเราเองในวันนี้ โดยดูว่ายาโคบได้รับพระสัญญาแห่งพระพรของพระเจ้า เป็นคำตรัสของพระเจ้าที่ได้สัญญาว่า พระองค์ได้วางความรักของพระองค์ไว้บนยาโคบ แต่แล้วยาโคบก็ใช้เวลาส่วนใหญ่ของชีวิตพยายามไขว่คว้าสิ่งที่พระเจ้าสัญญาไว้แล้วว่าจะมอบให้ท่าน อย่างที่ไม่ได้ช่วยเหลือก็เอาด้วยกล บ่อยครั้งเราก็เป็นเหมือนยาโคบ เรามากับไขว่คว้าในชีวิต บางครั้งก็ทำทุกหนทางที่จำเป็น เพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงสัญญากับเราไว้แล้ว และในความเป็นจริงก็ประทอนแก่เราแล้วในพระคริสต์ คงไม่มีข้อใดในพระคัมภีร์ใหม่กล่าวถึงเรื่องนี้ได้ดีเท่าโรม 8:32: “พระองค์ผู้ไม่ได้ทรงหวงพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ ... จะไม่ยิ่งทรงเมตตาประทอนสิ่งสารพัดแก่เราพร้อมกับพระบุตรหรือ?” โดยผ่านพระคริสต์ เราสามารถได้ยินถ้อยคำในสดุดี 46 ซัดเป็นพิเศษว่า “จงนิ่งสงบ และรู้ว่าเราเป็นพระเจ้า” และข้าพเจ้าขอเพิ่มเติมว่า “จงรู้ว่าพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ประเสริฐ” ผู้สำแดงพระองค์อย่างเมตตาต่อลูก ๆ ในพันธสัญญาของพระองค์

— ศาสนาจารย์ ไมเคิล เจ กิลโลด

เมื่อได้ศึกษาประเด็นเน้นสำคัญเรื่องพระคุณของพระเจ้าต่ออิสราเอลและความภักดีของอิสราเอลต่อพระเจ้าแล้ว เราก็ควรหันไปดูประเด็นเน้นที่สาม ในปฐมกาลส่วนนี้ นั่นคือ พระพรของพระเจ้าถึงอิสราเอล

พระพรของพระเจ้าถึงอิสราเอล

เราจะตรวจสอบพระพรของพระเจ้าถึงอิสราเอลในแนวทางเดียวกับที่เราได้สำรวจประเด็นเน้นอื่น ๆ ของโมเสส ก่อนอื่น เราจะพิจารณาในแง่ของความหมายดั้งเดิมของโมเสส และจากนั้น เราจะพิจารณาการประยุกต์ประเด็นเน้นนี้ในยุคปัจจุบัน เราจะเริ่มด้วยความหมายดั้งเดิมของโมเสส

ความหมายดั้งเดิม

กล่าวแบบกว้าง ๆ ความสัมพันธ์แบบพันธสัญญาของพระเจ้ากับประชากรของพระองค์ เกี่ยวข้องกับพระพรสำหรับการเชื่อฟัง และคำสาปแช่งสำหรับการไม่เชื่อฟังเสมอ ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ยาโคบ ประสบผลลัพธ์ทางลบของการไม่เชื่อฟังของท่าน เช่น หลังจากหลอกลวงพี่ชาย และบิดา ยาโคบก็ต้องหนีเอาชีวิตรอด ท่านยังต้องประสบช่วงเวลาที่ยากลำบากตอนที่อยู่กับลาบัน พ่อตาของท่านด้วย

เบญจบรรณ บทที่ 9: อัครบิดร ยาโคบ

แต่โมเสสก็เน้นอย่างชัดเจนยิ่งกว่าเรื่องพระพรที่พระเจ้าประทานแก่ยาโคบ ทั้งนี้เพื่อเตือนใจผู้รับสารดั้งเดิมของท่านว่า พระเจ้าได้ทรงประทานพระพรมากมายเช่นกัน พระพรของพระเจ้าในชีวิตของยาโคบ แบ่งคร่าว ๆ ได้เป็นสองกลุ่ม ได้แก่ พระพร ถึงแม้ยาโคบจะไม่เชื่อฟัง และพระพร เพื่อตอบสนองความเชื่อฟังของยาโคบ

ในด้านหนึ่ง ยาโคบได้รับพระพรถึงแม้ท่านไม่กักดี เช่น ในปฐมกาล 27:27-29 ยาโคบได้รับพระพรของพระเจ้า โดยผ่านอิสอัค ถึงแม้จะได้มาโดยการหลอกลวงอิสอัคก็ตาม ยาโคบยังได้รับพระพรของพระเจ้าที่เบธเอล ใน 28:13-15 แม้ว่าท่านกำลังหนีเอาชีวิตรอดจากเอซาวก็ตาม

ในอีกด้านหนึ่ง ในหมวดหลัง ๆ ของชีวิตยาโคบ พระพรของพระเจ้าได้มีมาถึงท่าน เพื่อตอบสนองความกักดีของท่าน เช่น ในปฐมกาล 29:1-31:55 พระเจ้าประทานพระพรแก่ยาโคบ โดยให้มีครอบครัว และความมั่งคั่งโดยผ่านลาบัน หลังจากยาโคบถ่อมใจลง พระเจ้าก็ประทานพระพร โดยผ่านเอซาว ในปฐมกาล 32:1-33:17 ท่านองเดียวกัน ในปฐมกาล 33:18-34:31 ยาโคบได้รับพระพรของพระเจ้า ที่เชเคม หลังจากบรรดาบุตรของท่าน มีความขัดแย้งกับคนคานาอัน พระเจ้ายังได้ประทานพระพรแก่ยาโคบที่เบธเอล ใน 35:9-13 เมื่อยาโคบอุทิศตนเพื่อการนมัสการพระเจ้า

โมเสสรู้ว่า คนอิสราเอลที่ติดตามท่าน ไปสู่แผ่นดินพระสัญญา กำลังจะเผชิญกับความท้าทายมากมายในการอพยพและการยึดครองแผ่นดิน ดังนั้น ในข้อความเหล่านี้ และตอนอื่น ๆ อีกมากมาย โมเสสจึงเน้นที่พระพรของพระเจ้าที่มาถึงยาโคบ เพื่อสร้างแรงบันดาลใจแห่งความกตัญญูให้เกิดขึ้นท่ามกลางผู้รับสารดั้งเดิมของท่าน และเพื่อจูงใจพวกเขาให้แสวงหาพระพรของพระเจ้ายิ่งขึ้น เมื่อเราได้เห็นความหมายดั้งเดิมในประเด็นเรื่องพระพรของพระเจ้าถึงอิสราเอลแล้ว ก็ไม่ยากที่จะเข้าใจนัยสำคัญของหัวข้อเหล่านี้สำหรับการประยุกต์ในยุคปัจจุบัน

การประยุกต์ในยุคปัจจุบัน

เพื่อให้สอดคล้องกับการพิจารณาก่อนหน้านั้น เราจะกล่าวอีกครั้งหนึ่ง โดยเชื่อมโยงกับระยะเปิดตัว ระยะก้าวหน้า และระยะสำเร็จบริบูรณ์ของแผ่นดินพระคริสต์ แรกสุด เราควรใส่ใจไปที่องค์พระคริสต์ ในระยะเปิดตัวแผ่นดินของพระองค์ ตรงข้ามกับยาโคบ พระเยซูมิได้รับพระพรใด ๆ โดยผ่านการไม่กักดี พระองค์ปราศจากบาป แต่เพราะพระเยซูสัจย์ชื่อต่อพระบิดา พระองค์จึงได้รับพระพรยิ่งใหญ่ในช่วงชีวิตของพระองค์บนโลกนี้ และได้รับพระพรยิ่งใหญ่กว่านั้น เมื่อพระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ ตามที่พระวจนะ เช่น เอเฟซัส 1:3 สอนนั้น สิ่งที่ดีเด่นที่สุดเกี่ยวกับพระพรของพระเยซูเองก็คือ โดยผ่านการที่เราเป็นเอกภาพกับพระคริสต์ เรา จึงมีส่วนในพระพรที่พระเยซูได้รับด้วย

นอกจากนี้ พระคัมภีร์ใหม่ยังสอนว่า พระคริสต์ได้เทพะพรลงมานบนคนของพระองค์ตลอดระยะก้าวหน้าของแผ่นดินของพระองค์ พระเจ้าอวยพรยาโคบฉันใด พระองค์ก็อวยพรเราฉันนั้น บางครั้งแม้ว่าเราจะไม่กักดี และในหลายครั้งก็เพื่อตอบสนองความกักดีของเรา เอาละ ในฐานะผู้ติดตามพระคริสต์ ชีวิตนั้นเต็มไปด้วยการปฏิเสธตนเอง และการทนทุกข์ แต่พระวจนะ เช่น 2 โครินธ์ 1:21-22 และ เอเฟซัส 1:13-14 บอกชัดเจนว่า พระเจ้าได้สัญญาจะประทับตราเราแต่ละคนด้วยพระพรมหัศจรรย์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ พระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ภายใน และท่ามกลางเรา เพื่อเป็นหลักประกันถึงมรดกที่ยิ่งใหญ่กว่าใน โลกหน้าที่จะมาถึง

ดังนั้น เมื่อใดก็ตามที่เราเห็นพระพรของพระเจ้ามาถึงยาโคบในหนังสือปฐมกาล เราก็ได้รับการเตือนให้ระลึกถึงพระพรเหลือคณานับที่เราจะได้รับ เมื่อแผ่นดินของพระคริสต์สำเร็จบริบูรณ์ ตามที่พระวจนะ เช่น มัทธิว 25:34 สอนอย่างชัดเจน เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา พระเจ้าจะต้อนรับเราเข้าสู่ “อาณาจักรซึ่งเตรียมไว้ให้เจ้า ตั้งแต่แรกสร้างโลก”

เบญจบรรณ บทที่ 9: อัครบิดร ยาโคบ

เมื่อได้ดูที่ประเด็นเน้นหลัก เรื่องพระคุณของพระเจ้าถึงอิสราเอล ความกตัญญูของอิสราเอลต่อพระเจ้า และพระพรของพระเจ้าถึงอิสราเอลแล้ว เราจะหันไปดูประเด็นเน้นที่สี่ ซึ่งเป็นประเด็นที่โดดเด่นที่สุดอย่างชัดเจนในบันทึกของโมเสสเรื่องชีวิตของยาโคบ คือ พระพรของพระเจ้าผ่านอิสราเอลไปถึงผู้อื่น

พระพรของพระเจ้าผ่านอิสราเอล

เช่นเคย เราจะสำรวจประเด็นเน้น เรื่องพระพรของพระเจ้าผ่านอิสราเอลในแง่ของความหมายดั้งเดิมของโมเสส ก่อนที่จะไปดูการประยุกต์ประเด็นดังกล่าวในยุคปัจจุบัน เราจะเริ่มต้นที่ความหมายดั้งเดิมของโมเสส

ความหมายดั้งเดิม

เพื่อให้เข้าใจนัยสำคัญของประเด็นเน้นนี้ สำหรับผู้รับสารดั้งเดิม เราจำเป็นต้องระลึกถึงพันธกิจพิเศษที่พระเจ้ามอบแก่อับราฮัม ในฐานะบิดาของชนชาติอิสราเอล เรื่องราวของอับราฮัม ในปฐมกาลอธิบายว่า พระเจ้ามอบหมายให้ประชากรอิสราเอลเป็นผู้นำในการปฏิบัติพันธกิจดั้งเดิมของมนุษยชาติให้สำเร็จ พวกเขาจะต้องทวีจำนวนขึ้น และทำให้โลกนี้เต็มไปด้วยพระฉายาผู้สืบทอดชื่อของพระเจ้า และวิธีหนึ่งที่พวกเขาจะทำเช่นนี้ได้ ก็คือ โดยการเผยแพร่วรรสารของพระเจ้าไปสู่ผู้อื่นทั่วโลก ตามที่เราอ่านพบในปฐมกาล 12:2-3 พระเจ้าตรัสดังนี้กับอับราฮัมดังนี้ว่า:

“...เจ้าจะเป็นพร เราจะอวยพรบรรดาผู้ที่อวยพรเจ้า และเราจะสาปแช่งบรรดาผู้ที่แช่งเจ้า ทุกชนชาติทั่วโลก จะได้รับพรผ่านทางเจ้า” (ปฐมกาล 12:2-3)

ขอให้สังเกตในที่นี้ว่า พระเจ้าเรียกอับราฮัม ให้เผยแพร่วรรสารของแผ่นดินของพระเจ้าไปถึง “มนุษย์ทั้งปวงในโลก” แต่สังเกตด้วยว่า ถึงแม้พระพรของพระเจ้าจะกระจายไปทั่วทั้งโลก แต่ไม่ใช่ทุกคนจะได้รับพระพรนั้น พระเจ้าตรัสว่า “เราจะอวยพรบรรดาผู้ที่อวยพรเจ้า และเราจะสาปแช่งคนที่สาปแช่งเจ้า” กล่าวอีกนัยหนึ่ง จะมีบางคนจะปฏิเสธความพยายามของอิสราเอล และบางคนก็จะยอมรับ และพระเจ้าสัญญาว่าจะอวยพร และสาปแช่งประชาชาติอื่น ๆ ตามการกระทำนั้น ๆ ของพวกเขา

เป็นที่น่าสนใจทีเดียวว่า กระบวนการสองขั้นตอนของการอวยพร และสาปแช่ง ที่พระเจ้าเปิดเผยแก่อับราฮัมนั้น ก็ถูกกระทำซ้ำแก่ยาโคบในปฐมกาล 27:29 เมื่ออิสอัคอวยพรยาโคบ โดยกล่าวว่า:

“...ขอให้ทุกคนที่แช่งเจ้าถูกสาปแช่ง และให้ทุกคนที่ให้พรเจ้าได้รับพร” (ปฐมกาล 27:29)

โมเสสอุทิศบทที่หกส่วนใหญ่ของท่านเกี่ยวกับชีวิตของยาโคบเพื่อชี้ให้เห็นว่า ยาโคบมีปฏิสัมพันธ์กับคนมากมายในยุคของตนอย่างไร คนเหล่านี้ คือ บรรพบุรุษของกลุ่มคนต่าง ๆ ที่มีปฏิสัมพันธ์กับชาวอิสราเอลในสมัยของโมเสส ด้วยวิธีนี้ โมเสสจึงสอนอิสราเอลว่า ควรปฏิบัติต่อคนกลุ่มต่าง ๆ อย่างไร พวกเขาควรทำสงครามหรือไม่? หรือพวกเขาควรสถาปนาสันติภาพ? ตัวอย่าง คือ เรื่องราวของยาโคบเกี่ยวข้องกับคนสองกลุ่มภายในพรมแดนแผ่นดินพระสัญญา

ในด้านหนึ่ง หมวดที่หก กล่าวถึงการเผชิญหน้ากันระหว่างยาโคบ และคนคานาอัน ใน 33:18-35:15 และปฐมกาล 15:16 พระเจ้าตรัสชัดเจนว่า พระองค์จะไม่นำอิสราเอลออกจากอียิปต์จนกว่า “ความชั่วของชาวอโมไรต์” อีกชื่อหนึ่งที่ใช้เรียกคนคานาอัน ได้ “พุ่งถึงขีดสุดเสียก่อน” คนคานาอันนั้น ถ้าหากมีข้อยกเว้นก็ไม่น้อยมาก เช่น นางราหับ ได้ทำให้แผ่นดินพระสัญญาเป็นมลทินตั้งแต่ก่อนสมัยของ

เบญจบรรณ บทที่ 9: อัครบิดร ยาโคบ

โมเสส จนพระเจ้าบัญชาอิสราเอลให้ทำลายพวกเขา จึงไม่น่าแปลกใจที่โมเสสบันทึกถึงชัยชนะของยาโคบ เหนือคนเซคุม และการที่พระเจ้าปกป้องยาโคบจากคนคานาอันกลุ่มอื่น ๆ

ในอีกด้านหนึ่ง หมวดที่สองของชีวิตของยาโคบ กล่าวถึง การเผชิญหน้ากันระหว่างอิสอัค และคนฟิลิสเตีย ใน 26:1-33 สิ่งต่าง ๆ จากความขัดแย้งของยาโคบกับคนคานาอัน ก็คือ สิ่งที่กำลังกล่าวถึงในหมวดนี้ ที่เน้นสันติภาพระหว่างอิสอัค และคนฟิลิสเตีย เราทราบจากโยชูวา 13:1-5 ว่าคนฟิลิสเตียอาศัยในแผ่นดินที่พระเจ้าได้สัญญาแก่อิสราเอล แต่ชื่อของพวกเขาบ่งบอกว่าคนฟิลิสเตียเป็นชาวทะเลที่มาจากคัฟทอร์ ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึงมิได้ตกอยู่ภายใต้การพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่อคนคานาอันในทันที สิ่งที่น่าสนับสนุนนโยบายนี้ได้แก่ ตัวอย่างของอับราฮัม ในปฐมกาล 21:22-34 และอิสอัค ใน 26:26-33 อัครบิดรทั้งสองนี้ ได้ทำสนธิสัญญาสันติภาพกับคนฟิลิสเตีย ดังนั้น ชาวอิสราเอลในสมัยของโมเสสจะต้องทำตามแบบอย่างของอับราฮัม และอิสอัค ด้วยการหาทางดำเนินชีวิตเคียงข้างคนฟิลิสเตียอย่างสันติ เมื่อคนฟิลิสเตีย รุนถัดมา ได้ละเมิดสนธิสัญญาสันติภาพนี้ อิสราเอลถึงได้ทำสงครามกับพวกเขา

นอกจากตัวอย่างเหล่านี้แล้ว เรื่องของยาโคบ ยังเกี่ยวข้องกับ คนที่อยู่ภายนอกแผ่นดินพระสัญญาด้วย เช่น หมวดที่อยู่ตรงกลาง อันเกี่ยวข้องกับช่วงเวลาที่ยาโคบอยู่กับลาบัน ใน 29:1-31:55 กล่าวถึงญาติห่าง ๆ ของอิสราเอล ที่อาศัยอยู่ในปาดานอารัม ทางเหนือของแผ่นดินพระสัญญา เรื่องราวช่วงเวลานี้ของยาโคบ ณ ที่นั่น เตือนให้ระวังความเข้าใจอันเป็นนิสยเฉพาะของลาบัน และครอบครัวของเขา แต่ปฐมกาล 31:51-55 ระบุว่า ยาโคบ และลาบัน สาบานว่าจะทำให้เกียรติพรมแดนทางภูมิศาสตร์ระหว่างทั้งสอง และจะอาศัยอยู่ด้วยกันอย่างสันติ สิ่งนี้กล่าวชัดเจนว่า ชาวอิสราเอลที่ติดตามโมเสสต้องอาศัยอยู่อย่างสันติ กับญาติพี่น้องของพวกเขาทางพรมแดนด้านเหนือกว่าอิสราเอลจะขยายแผ่นดินของพระเจ้าไปจนถึงดินแดนนั้นด้วย ก็ต้องรอดถึงช่วงเวลาหลังจากนั้น

นอกเหนือจากการรับมือกับชนชาติต่าง ๆ ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินพระสัญญา และที่พรมแดนด้านเหนือแล้ว เนื้อหาส่วนใหญ่ของชีวิตยาโคบ ยังเน้นที่ปฏิสัมพันธ์ของท่าน กับเอชวาผู้เป็นพี่ชาย จากที่เราได้เห็น จุดเริ่มต้นของการขบถเกี่ยวกับของสองพี่น้อง และสองชนชาติ ในปฐมกาล 25:19-34 เน้นความจริงที่ว่า ปฏิสัมพันธ์ของยาโคบ และเอชวาฉายภาพล่วงหน้าถึงปฏิสัมพันธ์ของอิสราเอล กับคนเอโดม ซึ่งอาศัยในแผ่นดินเสอีร์ ทางชายแดนใต้สุดของแผ่นดินพระสัญญา

เอโดม มีความสำคัญเป็นพิเศษ กับคนกลุ่มดั้งเดิมที่ได้อ่านปฐมกาล เพราะพวกเขาเคยเผชิญกับความเป็นปฏิปักษ์ของคนเอโดม ตอนที่เดินทางไปตามพรมแดนทางใต้ของแผ่นดินพระสัญญา พระเจ้าได้สั่งชาวอิสราเอลให้ทำสงครามกับชนชาติอื่น ๆ ในบริเวณนี้ แต่ในเฉลยธรรมบัญญัติ 2:4-6 และกันดารวิถี 20:14-21 เราได้เรียนรู้ว่า โมเสสจะจงสั่งชาวอิสราเอล ให้ใช้ชีวิตอย่างกลมกลืน และอยู่อย่างสันติกับคนเอโดม ซึ่งเป็นญาติพี่น้องของพวกเขาเอง

เรื่องราวของยาโคบเตือนสติชาวอิสราเอลว่า ยาโคบได้รับพระพรของพระเจ้า โดยการหลอกลวง แต่ก็ได้ชี้ให้เห็นเช่นกันว่ายาโคบ ได้ต่อมตลงต่อหน้าเอชวา และยิ่งกว่านั้น เรื่องราวยาโคบก็เน้นที่การแยกจากกันอย่างสันติ ในเชิงภูมิศาสตร์ของยาโคบ และเอชวารวมทั้งลูกหลานของทั้งสองคนด้วย มิติเหล่านี้ของบันทึกของโมเสสกล่าวโดยตรงถึงวิธี ที่คนอิสราเอลที่ติดตามท่านต้องปฏิบัติต่อคนเอโดม ต่อมา ก็เป็นเวลานานมากหลังจากนั้น กว่าที่อิสราเอลจะทำสงครามกับคนเอโดม เมื่อคนเอโดมสร้างความยุ่งยากให้กับอิสราเอล

เมื่อเราได้ดูที่ความหมายดั้งเดิมของพระพรของพระเจ้าผ่านอิสราเอลไปถึงผู้อื่นแล้ว เราก็จะประยุกต์ประเด็นนั้นนี้เข้ากับยุคปัจจุบัน

การประยุกต์ในยุคปัจจุบัน

เบญจบรรณ บทที่ 9: อัครบิดร ยาโคบ

ประเด็นนี้มีนัยสำคัญมากมายต่อชีวิตของเรา แต่เพื่อความสะดวก เราจะเน้นอีกครั้งหนึ่งที่สามระยะของแผ่นดินพระคริสต์ หนึ่งในระยะเปิดตัวของแผ่นดินของพระองค์ พระเยซู ผู้เป็นกษัตริย์ของอิสราเอล เสด็จมาเพื่อประทานพระพรของพระเจ้าแก่คนทั้งปวงบนโลกนี้ พระวาจา เช่น ยอห์น 12:47-48 กล่าวว่า ในการเสด็จมาครั้งแรก พระเยซูมีจุดมุ่งหมายเพื่อพิชิตซาตาน และอำนาจแห่งความชั่วร้ายของมัน แต่พระองค์ก็เสด็จมาพร้อมกับเงื่อนไขแห่งสันติภาพสำหรับทุกคนชาติบนโลกนี้ด้วย พระเยซู อัครทูตของพระองค์ และผู้เผยพระวาจาของพระองค์ ล้วนต้องเผชิญกับการต่อต้าน แต่ทั้งหมดก็อดทน เพื่อให้มนุษย์ได้คืนดีกับพระเจ้า โดยผ่านการประกาศข่าวประเสริฐ โดยยื่นมือถึงการพิพากษาของพระเจ้า ในวันสุดท้ายสำหรับคนเหล่านั้นที่ปฏิเสธข่าวประเสริฐของพระองค์

สอง ในระยะก้าวหน้าของแผ่นดินพระคริสต์ พระพรของพระเจ้ายังคงแพร่กระจายต่อไปสู่ชนชาติต่าง ๆ โดยผ่านพันธกิจของคริสตจักร โดยทำตามตัวอย่างของพระเยซู เหล่าอัครทูต และผู้เผยพระวาจาของพระองค์ เราเคลื่อนไหวต่อต้านวิญญาณชั่ว ซึ่งยังคงหลอกลวงชนชาติต่าง ๆ ต่อไป ตามที่พระวาจา เช่น 2 โครินธ์ 5:20 กล่าวไว้ เราคือ “ทูตของพระคริสต์” เรานำเสนอเงื่อนไขแห่งสันติภาพ และการคืนดีกับพระเจ้าให้แก่คนทั้งโลก แม้ว่าในเวลาเดียวกัน เราก็เตือนพวกเขาถึงการพิพากษาของพระเจ้าในวันสุดท้ายด้วย

สาม เราควรประยุกต์ปฏิสัมพันธ์ของยาโคบ กับคนอื่น ๆ โดยมองไปที่ระยะสำเร็จบริบูรณ์ของแผ่นดินพระคริสต์ ในสมัยพระคัมภีร์เดิม ข้อเสนอสันติภาพที่อิสราเอลมอบแก่ชนชาติอื่นมักถูกเพิกถอนไป เมื่อพระเจ้าพิจารณาว่า ถึงเวลาแล้วที่จะนำมาซึ่งการพิพากษา ในทำนองเดียวกัน เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาในสง่าราศี ข้อเสนอสันติภาพ ที่มีต่อชนชาติทั้งหลายนั้น จะถูกเพิกถอนจากคนทั้งปวง ที่ได้ต่อต้านพระคริสต์ และแผ่นดินของพระองค์อย่างสิ้นเชิง ในเวลานั้น คนชั่วร้ายจะตกอยู่ภายใต้การพิพากษาของพระเจ้า แต่พระวาจาเช่น วิวรณ์ 5:9-10 บอกว่า คนจำนวนนับไม่ถ้วนจากทุกมุมโลก ที่ได้วางใจในพระคริสต์จะเข้าสู่แผ่นดินของพระเจ้า ซึ่งจะขยายไปทั่วโลก

สรุป

ในบทเรียนนี้ เราได้สำรวจบันทึกที่โมเสสนำเสนอเกี่ยวกับชีวิตของอัครบิดรยาโคบ ในหนังสือปฐมกาล เราได้เห็นที่โมเสสได้บูรณาการโครงสร้าง และเนื้อหาของบันทึกของท่านอย่างเชี่ยวชาญเพียงใด เพื่อที่ชีวิตของยาโคบ จะสัมพันธ์กับชีวิตของคนอิสราเอลที่ติดตามท่านไปสู่แผ่นดินพระสัญญา เรายังได้สังเกตเห็นว่า ด้วยวิธีใด ประเด็นเน้นของโมเสสเรื่องพระคุณของพระเจ้าถึงอิสราเอล ความรักดีของอิสราเอลต่อพระเจ้า พระพรของพระเจ้าถึงอิสราเอล และพระพรของพระเจ้าผ่านอิสราเอล จึงไม่เพียงให้คำแนะนำเชิงปฏิบัติแก่ชนชาติอิสราเอลในยุคของโมเสสเท่านั้น แต่ยังก็นำทางผู้ที่ติดตามพระคริสต์ต่อไป ในขณะที่เราแสวงหาหนทางที่จะปรนนิบัติพระเจ้าในยุคของเราเอง

เรื่องราวของยาโคบเป็นเรื่องราวแสนวิเศษ ในเรื่องความหวัง สำหรับคนทั้งปวงที่วางใจในพระคริสต์ เริ่มแรก ชีวิตยาโคบได้ช่วยให้ผู้รับสารดั้งเดิมของโมเสส สามารถรับมือกับความล้มเหลว และความสำเร็จต่าง ๆ ของตนเอง อีกทั้งยังเป็นแนวทางสำหรับปฏิสัมพันธ์ของพวกเขา กับชนชาติอื่น ๆ ระหว่างที่พวกเขาเดินทางสู่แผ่นดินพระสัญญา เรื่องราวนี้ก็มีบทบาทคล้ายคลึงกันสำหรับท่าน และข้าพเจ้าในปัจจุบัน ในชีวิตของยาโคบ เราได้รับความมั่นใจว่า ไม่มีผู้ใดอยู่ไกลเกินกว่าพระเมตตาของพระเจ้าจะไปถึงได้ ในฐานะที่เราถูกรวมเข้าเป็นหนึ่งกับพระคริสต์ แม้เราจะล้มเหลวมากมาย แต่เราก็เรียนรู้จากยาโคบว่า จะเผยแพร่พระพรแห่งแผ่นดินพระเจ้าออกไปทั่วโลกอย่างไร จนกว่าพระคริสต์เสด็จกลับมาในสง่าราศี

เบญจบรรณ บทที่ 9: อัครบิดร ยาโคบ

วิทยากร

ดร. สก็อตต์ เรดด์ (ผู้ดำเนินรายการ) เป็นอธิการบดี และรองศาสตราจารย์ด้านพันธสัญญาเดิม วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป ที่กรุงวอชิงตัน ดี ซี ดร. เรดด์ได้รับปริญญาศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต จากวิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป และได้รับปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต และ ปริญญาคุณวุฒิบัณฑิตจากมหาวิทยาลัยคาทอลิกแห่งอเมริกา สถาบันศาสนศาสตร์อ็อกซ์ฟอร์ดที่ประเทศมอลต้า และสถาบันฝึกอบรมนานาชาติในแคว้นเมดิเตอร์เรเนียน ดร. เรดด์มีส่วนร่วมในเอกสารตีพิมพ์มากมาย เช่น “เทเบิลทอล์ค” (องค์กรสร้างสาวก “พันธกิจโลกออนไลน์”) หนังสือพิมพ์ “เดอะ วอชิงตันโพสต์” และ วารสารวิชาการคริสเตียน “เฟิร์สท ริงส์” นอกจากนี้ ท่านยังได้ตีพิมพ์บทความ “Constituent Postponement in Biblical Hebrew Verse” (“การเปลี่ยนตำแหน่งของส่วนประกอบทางวากยสัมพันธ์ในบทกวีภาษาฮีบรูในพระคัมภีร์”) (Society of Biblical Literature, 2014) และ “อย่างสุดหัวใจ: มุมมองตามพระคัมภีร์ว่าด้วยพระบัญญัติข้อสำคัญที่สุด และความมั่งคั่งส่วนบุคคล” (“Wholehearted: A Biblical Look at the Greatest Commandment and Personal Wealth”) (Institute for Faith, Work & Economics, 2016)

ศาสตราจารย์ ไมเคิล กิลโด เป็นรองศาสตราจารย์ด้านพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ศึกษา วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป ในเมืองออร์แลนโด รัฐฟลอริดา

ดร. เกรก เอส คินเนอร์ เป็นประธานเกียรติภูมิ เอฟ เอ็ม และ อคา ธอมป์สัน ของพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ศึกษา วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแอสบิวรี

ดร. จอห์น ออสวอลท์ เป็นอาจารย์รับเชิญ ผู้ทรงคุณวุฒิ ด้านพันธสัญญาเดิม วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมแอสบิวรี

ดร. ทอม เพตเตอร์ เป็นรองศาสตราจารย์ด้านพันธสัญญาเดิม วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมออร์ดอน-คอนเวลล์

ดร. ริชาร์ด พแรตต์ จูเนียร์ เป็นประธานของ องค์กรผู้รับใช้แห่งสหัสวรรษที่สาม (Third Millennium Ministries) และศาสตราจารย์วุฒิคุณด้านพันธสัญญาเดิม วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมปฏิรูป วิทยาเขตออร์แลนโด

ดร. ดักลาส สจวร์ต เป็นศาสตราจารย์ด้านพันธสัญญาเดิม วิทยาลัยพระคริสต์ธรรมออร์ดอน-คอนเวลล์

เบญจบรรณ บทที่ 9: อัครปีตา ยาโคบ

อภิธานศัพท์

อัตโมนิ—คำที่ถ่ายถอดอักษร และเสียงจากภาษาฮีบรู แปลว่า “แดง” ผันจากคำตระกูลเดียวกับคำว่า “เอโดม”

ออค-เอบ—คำที่ถ่ายถอดอักษร และเสียงจากภาษาฮีบรู แปลว่า “สันเท้าน” ผันจากรากศัพท์เดียวกับคำว่า “ยาโคบ”

โหวหารย็อนคัม—โครงสร้างทางวรรณกรรม อันประกอบด้วยส่วนศูนย์กลาง ขนาบด้วยส่วนนำหน้า และส่วนตามหลังที่ขนานหรืออ่าวงสมดุคซึ่งกันและกัน

ระยะสำเร็จบริบูรณ์—ระยะที่สาม และสุดท้าย ของอวสานกาล ที่ได้ถูกเริ่มต้นหรือเปิดตัวไว้ อันเป็นเวลาทีพระคริสต์จะเสด็จกลับมา และกระทำวัตถุประสงค์สูงสุดของพระเจ้าสำหรับประวัติศาสตร์ทั้งปวงให้สำเร็จเป็นจริง

ระยะการหัน—ระยะที่สอง หรือระยะกลาง ของอวสานกาลที่ได้ถูกเริ่มต้นหรือเปิดตัวไว้ อันเป็นช่วงเวลาของแผ่นดินพระเจ้า หลังจากการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์ แต่ก่อนถึงชัยชนะในบั้นปลาย

เอโดม—ชื่อของชนชาติ ที่สืบเชื้อสายจากเอซาว

ระยะเปิดตัว—ระยะแรกของอวสานกาล ที่ได้ถูกเริ่มต้นหรือเปิดตัวไว้ หมายถึงการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์ และบรรดาพันธกิจของอัครทูต และผู้เผยพระวจนะของพระองค์

อิสราเอล—คำภาษาฮีบรู แปลว่า “พระเจ้าต่อสู้” หรือ “พระเจ้าสู้” ชื่อใหม่ ที่ได้ประทานแก่ยาโคบ หลังจากท่านปล้ำสู้กับทูตสวรรค์ และเป็นชื่อเรียกชนชาติ ที่สืบเชื้อสายจากยาโคบ

เรเบคาห์—ภรรยาของอิสอัค และมารดา ของยาโคบ และเอซาว